

Delta

30 PTS.

LLOBREGAT

EL PRAT, MARÇ 1978. N.º 3.

● AUTONOMIES
MUNICIPALS

● LA DESVIACIÓ
ÉS AL SUPREM

● MOMENTS
A LA VIDA
D'UN
PRESIDENT

**HA VINGUT TARRADELLAS,
VA VENIR MACIÀ...**

Pel «DELTA» aquesta fotografia ja serà entranyable. Formarà part dels fets grans de la nostra història petita. El President Tarradellas, home del Baix Llobregat, té a la mà els nostres «Deltas», que li parlen de la soferta terra plana de la seva comarca.

SUMARI

2 i 3. Editorial: «Ha vingut Tarradellas, va venir Macià...». «El civisme en crisi», R. Roigé. «Les autonomies municipals». - 4. La nau que fa via: «Canvis de camisa», de E. Molero. - 5. «Moments a la vida d'un President». 7. La desviació del Llobregat ja és al Suprem. - 8. Ens parla el president d'«Amics del subnormal». - 9. Els nostres carrers: Josep Cirera i Pons. - 10, 11 i 12. El lector opina. - 13. Diálogo y perfil de Armando Aguirre, por Oscar Esprá. - 14. Tribuna: «Defensa de los autónomos». - 15 a 19: 30 dies a El Prat. - 20 a 23: Esport, 30 dies.

Fotografies: Salvador Grau, José Luis Montes, Gerard Giménez, Josep Lloret, equip UEC. A la passada edició ens vàrem oblidar de fer constar els noms d'en Francesc Sagres i Josep M.^o Ginabreda entre els fotògrafs. Preguem disculpes.

Director:

GABRIELA SCHROEDER

D. L. B. 48419-1967

Imprimeix: Impremta Comercial

HA VINGUT TARRADELLAS, VA VENIR MACIÀ...

El President de la Generalitat ha visitat El Prat oficialment per primera vegada. És ben cert que ja va ésser al nostre poble, que va arribar trepitjant terra pratenca a la Catalunya de la que havia estat allunyat durant l'espai franquista, portant a Catalunya en la seva persona la llegitimitat de la institució de govern de Catalunya, que ell havia mantingut a l'exili tossudament, convençut — com no ho estava pas tothom — que mantenir la presidència de la Generalitat al llarg dels anys era fer entrar el poble català a la Democràcia amb el dret a l'autogovern reconegut d'avant-mà. I així va ésser.

Ara el problema és un altre: reconegut el dret a l'autogovern, cal aconseguir passar de governar res a governar-ho tot. Molta habilitat haurà de tenir el President Tarradellas — i l'hauran de tenir els homes del seu equip — per aconseguir superar les reticències que a Madrid i a molts d'altres indrets tenen sobre el contingut de la nostra autonomia.

Per això, avui, quan des de les columnes editorials del «Delta» ens toca glossar el fet històric de la primera vinguda a El Prat de l'home que presideix la incipient Generalitat de Catalunya, ens vénen al cap dos fets. El primer: una pancarta que exigia al President Tarradellas la remodelació del barri de Sant Cosme. Pensem que ni la Generalitat ni el seu president no han tingut cap intervenció en la barrabassada social-urbanística duta a terme al barri esmentat i que l'últim que pot fer el poble català és llançar els problemes del franquisme damunt els homes que han de construir la nova Catalunya, especialment quan és ben sabut que, avui per avui, no s'ha fet cap traspàs de funcions de govern a la Generalitat i que, com ja hem dit, precisament ara es tracta d'aconseguir el poder per als que vivim i treballem a Catalunya, pel poble català, i l'instrument de què disposem, la Generalitat, és poca cosa més que un símbol. Dels deutes del règim superat passem les factures a qui toqui, perquè si no ho fem així...

Aquí és quan volem fer menció del segon fet que ens ha vingut al cap: es tracta de l'altra visita d'un President de la Generalitat. Com en Tarradellas ha vingut a inaugurar un nucli escolar al que s'ha donat el seu nom, el President Francesc Macià va venir a descobrir la placa que donava el seu nom a la Plaça de l'Ajuntament. I ens fa recordar que entre un fet i un altre ha passat quasi mig segle, una guerra civil amb la derrota de Catalunya i una postguerra on se'ns recordava tot sovint la guerra i la derrota.

En poc temps hem recuperat moltes de les coses que al llarg de quatre decennis ens han estat negades, però encara falta l'essencial, allò que farà irreversible la recuperació de tot el contingut de la nostra identitat nacional: l'espai de poder que ens toca compartir a tots els que som a Catalunya i tenim la ferma voluntat de fer-ho. Per això cal que recordem aquell dia en què el President Macià rebia l'honor que el poble d'El Prat li dedicava en aquella cruïlla de camins on va néixer el propi poble. Perquè un altre dia varen treure aquella placa... Ara és hora de recolzar els que han de negociar l'autonomia; després els demanarem comptes del resultat de la seva negociació i potser algun dia els demanem comptes sobre la seva gestió de govern... Però ara, si us plau, si som prou conscients del moment històric que viu Catalunya — potser es tracta d'això —, no hi ha cap més opció que la de recolzar-los per allò mateix que vàrem dir en el número 0 del *Delta*: «Benvingut, President, pel molt que representeu per al nostre poble...». Benvingut!

EL CIVISME EN CRISI

El civisme en crisi. Així, és. Crisi de civisme en nostre poble. Tots els que l'estimem i que volem que sigui un municipi ben acollidor i ric en valors materials i morals ens sentim enganyats. Ens sentim orfes en el bon conuiu. Si es vol hi haurà certes excepcions en l'àmbit de la cultura i quiscun altri. Amb això no n'hi ha prou. Si no es dona la vertadera convivència serà com llenya llençada al foc per tornar-se cendres acusadores d'haver-nos desentès del bé de la comunitat. Democràcia, sí.

Democràcia, emperò, ben perfecta. Democràcia no consisteix pas en el ferment i cultiu de la violència. Democràcia no és pas provocar el desordre. Democràcia no és pas posar el nostre poble en un continu estat d'alarma. Democràcia no és l'imperi del delictes. Democràcia és poder viure tranquil i lliure de tota mena de malvestats, de robatoris, d'atracaments, d'amenaques contra la integritat física de les persones, de violacions... Quan tot això arriba a succeir podem ben dir: pobra democràcia! És clar que no tot és ruïna moral. Encara hi ha molt de bo. No sé si exagero; no crec equivocar-me.

El civisme ha fet crisi. Tot són crítiques; es critica la gestió municipal sense tenir en compte que tota obra de govern, quan no malmet els interessos vitals del municipi, deu ésser respectada i atesa per exigir-ho el bé comú. De no ser així, ningú no pot arborar bandera de demòcrata.

Estem vivint moments molt difícils i el nostre poble no pot consentir que per part d'un sector de conciutadans se l'insulti amb llurs activitats delictives, amb barroeres «pintades» a les façanes de les cases, «empastifant-ho tot», cridòries, gamberrismes pels carrers i places, faltes de respecte als vianants, empentes per aci... empentes per allà... Tot això significa democràcia? No.

Vinguin opcions polítiques, opcions, emperò, que es desenvolupin amb serietat i ferma sinceritat respectant les opinions d'altri, fent honor a l'honesta llibertat d'expressió per tal de contribuir a la consolidació de la democràcia aconseguida a preu tan alt.

No vulguem convertir el nostre poble en un camp conflictiu on hom arribi a trobar-se malament en viure-hi.

Ramon Roigé Calzada

LES AUTONOMIES MUNICIPALS

La consecució d'autonomies hauria de ser —però no ho és— conatural al fet de l'existència de cada grup humà fins al nivell del municipi. Cada municipi, i no cal dir cada comarca, té unes característiques pròpies i consubstancials. Ofegar-les a consciència és no sols contraproduent, sinó que va contra el dret natural d'autodeterminació que tenen —o haurien de tenir— tots els pobles.

Fins a l'adveniment del règim borbònic al segle XVIII, els municipis catalans es regien per unes ordinacions pròpies i no pas uniformes, ans en cada cas específiques, aprovades pel senyor o superior corresponent; és a dir, amb les greus limitacions socials i polítiques inherents a l'època en què es vivia. Però respectant sempre el dret d'autodeterminació de la comunitat o grup local. Així, per exemple, cada municipi era totalment lliure d'organitzar el seu sistema fiscal impositiu, al marge de les contribucions generals (que, per cert, no eren poques). El cas de L'Hospitalet autoconcedint franquícia política a tots els habitants, fa més de cinc-cents anys (ordinacions de l'any 1475), constitueix una mostra de precocitat social difícilment imaginable en el context de la fi del període medieval. Molt més tard i inversament, poc abans de la Guerra de Successió, el nostre Prat va adoptar un criteri restrictiu que exclouia del govern local els no catalans si no eren casats amb catalana o portaven un determinat nombre d'anys de residència al terme.

Avui els ajuntaments es troben lligats de mans i peus en qüestions xiques, mitjanes i grosses. El model uniformista i centralista s'ha vingut aplicant rigidament, salvat el parèntesi de l'Estatut del 32. Les consecutives lleis de règim local s'han vingut succeint, fa més de dos segles, sota un model únic: Madrid. Tant era Navalcarnero com Castelldefels, Astorga com Manresa.

No és així, evidentment. S'ha dit i s'ha repetit que la varietat enriqueix; però no s'ha practicat ni s'ha fomentat. A la inversa: s'ha combatut. A nivell d'Estat espanyol la política uniformista ha estat tan forta que quan un poble reivindica ara el seu dret inalienable a l'autodeterminació, no manquen unions d'espanyols de bona fe que hi veuen «separatismes». És el mateix que pretendre que Navalcarnero és Castelldefels, o que Astorga és Manresa. Senzillament: fals. Cadascú és cadascú i ens ha de merèixer tot el nostre respecte.

Avui per avui, doncs, l'autonomia municipal és un mite, una aspiració somniada i prou. S'acosten unes eleccions municipals i uns homes nous als Ajuntaments. La tasca que els espera és molta, especialment en zones tan congestionades i conflictives com la del nostre Baix Llobregat i més concretament encara al seu delta. Una poderosa massa humana pròxima al milió d'habitants de procedències geogràfiques i socials heterogènies, una més que delicada situació econòmica i laboral, una efervescència política, un sistema ecològic brutalment atacat. L'inventari fóra paorós i estemordeix. No cal allargar-nos perquè és prou conegut. Davant d'això, la impotència dels ajuntaments i, no cal dir-ho, de les comarques.

Les autonomies municipals, reconegudes al futur Estatut de Catalunya, han de constituir l'objectiu immediat dels pobles del Principat. Catalunya anirà bé si hi van els seus pobles. Aquesta veritat tan elemental és sovint oblidada.

«El dia que va venir el President Tarradellas»

Hem volgut recollir aquest reportatge gràfic de la visita a El Prat, per inaugurar el complex escolar que portarà el seu nom, del President Josep Tarradellas. Les imatges obtingudes per J. L. Montes són prou expressives d'un acte senzill però que en els records de la nostra petita història quedarà com «el dia que va venir el President Tarradellas».

MOMENTS A LA VIDA D'UN PRESIDENT

La primera visita del President de la Generalitat al nostre poble em porta a la memòria moments diferents que m'ha tocat de viure, en relació a la persona que avui encapçala no el poder català sinó la gestió per arribar a aconseguir-lo. Els recordarem amb el permís del lector:

AVIAT FARÀ DOS ANYS. Eren aquells moments en què els partits polítics ja eren al carrer en una situació que uns definien com «paralegalitat» i altres de «tolerància». Vaig intervenir en un miting a la barcelonès barriada de Les Corts. Josep Pallach va tancar l'acte parlant de què significava per Catalunya la tornada del President Tarradellas al Palau de la Plaça de Sant Jaume, de l'encert d'haver mantingut la Generalitat a l'exili al llarg de quasi quatre decennis. La gent escoltava amb atenció. Pallach, com sempre, era convincent. Molts dels presents a la sala s'adonaven que el retorn del President era el primer pas per l'autogovern.

Acabat l'acte un conegut que vaig descobrir entre el públic em va preguntar qui era l'home de la fotografia que presidia la sala. Era, segons em varen dir —no sé si és cert del tot—, el primer acte públic autoritzat a Catalunya on s'exhibia el retrat d'en Tarradellas. Ni jo mateix no coneixia físicament l'home que al llarg del franquisme va assolir la institució més perseguida per la dictadura...

* * *

UN DIA DE L'ESTIU PASSAT. Dos taxis pratencs arribaven al lloc de Mosny, a 200 quilòmetres de París. El rellotge marca les cinc en punt de la tarda, l'hora que el propi President ens va concedir després d'anunciar-li que li volíem parlar de què passa a El Prat. «Ja ho sé, ja ho sé... No oblideu que jo sóc un home del Baix Llobregat». Tenim la sensació que hem entrat a un lloc històric, que la vida contemporània de Catalunya ha passat per aquell vell edifici pairal, a la porta del qual no triga a aparèixer la figura del President, cordial, conscient que té de retrobar-se amb la seva Catalunya. Nosaltres ens trobem amb una mirada que busca informació i ben aviat ens passa a l'espai ampli d'una estança on les parets apareixen atapeïdes de llibres. Són llibres treballats, els seus lloms ens parlen de llargs anys de lectura i de com des de Mosny el President ha seguit tot allò que anava succeint a casa nostra, tot allò que tenia relació amb casa nostra.

Són els dies de tensió, de les converses a Madrid, el dia abans havia aparegut un reportatge a una revista de gran difusió

posant en entredit la personalitat pública del President. És un cop baix al President i a Catalunya. Però això no surt a la conversa. Es parla del riu, de les afeccions que pateix El Prat, del problema aleshores candent del taxi, de l'Entitat Metropolitana...

El President deixa ben clara la necessitat de revisar moltes coses, però que el camí no serà fàcil i potser no s'arribi a temps d'evitar certes disbauxes... No està clar quin serà el poder real. L'onze de setembre celebrat fa pocs dies a Barcelona dona pas a un comentari que tots retenim: «Sí, sí... Això està molt bé, però mentre nosaltres fem voleiar banderes, ells voleien garrots».

Una trucada telefònica el fa sortir de la biblioteca, doncs el telèfon és al rebedor-menjador de la casa, al cim d'una taula on s'apilen en un ordre quasi inconcebible una munió de telegrams i lletres rebudes. El president parla allà i nosaltres que ens hem quedat amb el seu col·laborador Romà Planas que li ha portat l'avis, degustem el vi de Mosny, acidós. («Aquest vi encara és de les collites que portava el meu pare».) Quan torna el veiem optimista i li ho diem: «Les coses s'encarilen, President». No diu que no; cal lligar molts caps. I seguim parlant fins que arriba aquell moment en què hom s'adona que el President t'ha dedicat prou temps i que és hora que no hagi d'ésser ell qui ho insinui.

Al menjador de la casa hi queden unes quantes caixes de productes de l'horta d'El Prat, «Del vostre Baix Llobregat, President». «Mare de Déu!», va exclamar l'Antònia, com anomena en Tarradellas la seva muller, en veure-les. Són de la terra del Delta que ens van desfent. Tornem a casa, el propi Tarradellas ens ha fet del seu puny i lletra la ruta més ràpida de tornada. «President, permeteu?» i ens emportem el record filmat del dia que vàrem visitar el President de la Generalitat quan encara era a l'exili. És la nostra manera de compartir l'exili d'allò que tots els partits demanaven en els mitings d'abans del 15 de juny.

Quan enfilem la porta de sortida del Clos de Mosny la figura encorbada del President Tarradellas ens fa adéu. En Jaume Codina i jo pensem, diem potser, que hem deixat allà la contesta pratenca contra una planificació injusta; en Manuel Arnau, García Manero, que van al nostre taxi, i en Pere Mas, Boronat, Planas i Palop, que van a l'altre, deuen pensar que han anat a desfogar la protesta contra allò que els vol impedir de seguir essent «taxistes d'El Prat». Tots ens emportem l'orgull d'haver estat al Clos de Mosny.

* * *

A CERVELLÓ, terra del President, on m'han enviat a fer un reportatge, quan ja ha estat en Tarradellas per segona vegada a Madrid, quasi ningú no el recorda. Ha superat els de la seva generació, però hi ha un registre que no ens deixen veure on diu que va néixer aquí acabant-se el segle. Tot ho arreglen per a rebre'l. A la casa de la Vila hi fan obres, a la font on anava a fer les berenades ja les han fet, al Patronat també hi treballen, fins i tot al cementiri... L'únic company d'estudis que hi queda surt de l'anonimat, de la vida tranquil·la per aparèixer als diaris tot dient: «Era un noi molt espavilat en Josep Tarradellas...».

* * *

AEROPORT D'EL PRAT. S'ha fet llarga l'espera. L'avis d'una bomba posada a l'avió que l'havia de tornar a Catalunya ha trencat els plans. Al vestibul de la terminal hi ha molta gent que espera, hom diria que el poble. Dins la sala d'espera privada hi ha bullici, es confonen les cares del franquisme i les d'aquells que havien estat perseguits, com si es tractés de compartir el futur, com si quatre decennis no restessin enrera, com si el retorn apropés posicions. I és ben cert que quan el President entona «Els segadors» damunt d'un provisional empostissat, sembla que tothom enlairi la veu assolint la contesta de l'himne. Ho sembla només, hi ha boques que s'obren i tanquen perquè sembli que canten.

* * *

COMPLEX ESCOLAR «JOSEP TARRADELLAS». L'ha vingut a inaugurar el President dalt de l'espectacular automòbil del poder. De moment són vuit aules prefabricades, provisionals com la mateixa Generalitat. Inaugurades quan el curs ja era començat, amb gestions a Madrid perquè les fessin. Ho han demanat els pares dels alumnes i l'Ajuntament ha consentit eixamplant l'espai que dona nom al col·legi que es fa molt a prop i a un altre que es preveu, com es preveu una guarderia. El nom se li ha donat al futur, com ha passat amb la mateixa Generalitat i s'ha estat a punt d'incórrer en l'error de tornar a oblidar el gran patrici de la llengua que fou Pompeu Fabra, donat el compromís que una de les dues escoles portés el seu nom. Però s'han posat finalment les coses al seu lloc amb els defectes del que es fa a l'última hora i perquè cal fer-ho. En Tarradellas ha parlat, ha elogiat, ha escoltat; ha marxat corresponent a la salutació d'un braç d'uniforme portat fins al front, com ell volia. «Fins aquell dia no tindrem el Poder...». Queda molt per fer per Catalunya en el que va d'aquesta escola dels dèficits franquistes fins les que pugui fer la pròpia Generalitat retrobant aquella tasca d'enlairament del País d'aquell temps en què el poble català va aconseguir la primera Generalitat provisional.

Són moments que hem viscut, com dèiem a l'inici, en la vida d'un president, en la vida del nostre poble.

Pere Baltà

DELTA-5

La familia Calleja

quiere manifestar su agradecimiento a todas las personas que le acompañaron en el acto del entierro.

APRECIE LA CALIDAD DE ESTE EDIFICIO...

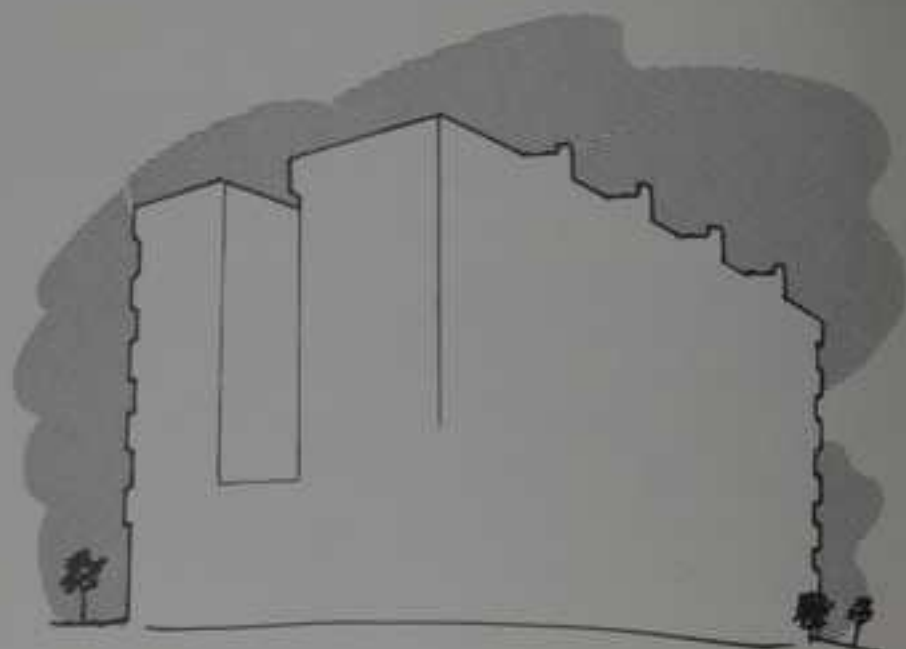
VEALO

...Y SE DECIDIRA
POR LA

**VIVIENDA
FELIZ**

FACILIDADES 17 AÑOS
Pisos de 3 y 4 dormitorios
Calefacción por aire
Gas natural
Zona ajardinada del conjunto
Cercano a futuro mercado
Frente Instituto de Enseñanza Media
En la Av. Principal del Prat
A 15 minutos de P. España
A 10 minutos de la playa

ES UNA CONSTRUCCION DE

construcciones

**Ribas y
Pradell**

sociedad anónima

INFORMACION Y VENTA
EN

PRAT DE LLOBREGAT

Virgen de Montserrat, 165

Tel. 379 48 90 - 318 85 00

ES UNA PROMOCION DE

**FUTUR
PRAT**

AUTOMOVILES

C. CAMPS

COMPRA-VENTA

DE VEHICULOS NACIONALES NUEVOS Y USADOS

TODAS MARCAS

¡VISITENOS SIN COMPROMISO!

seguros en general

PASAJE
MARTI
PIÑOL
15

(JUNTO CINE
MONMARI)

TEL.
379 08 74

EL PRAT

Quan «DEPANA» escriu a Narcís Serra

LA DESVIACIÓ DEL LLOBREGAT JA ÉS AL SUPREM PER DECIDIR

El senyor Salvador Filella, secretari de DEPANA (Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural), ha adreçat una carta al conseller d'Obres Públiques i Ordenació del Territori, senyor Narcís Serra, que pel seu interès reproduïm, quan precisament hem de donar la notícia que el passat 2 de març va arribar l'afer de la desviació del riu al debat del Tribunal Suprem, el que vol dir que ben aviat —potser abans de tancar aquesta mateixa edició— tindrem notícies, bones o dolentes, però notícies.

LA CARTA D'ADENA AL CONSELLER

Diu així ADENA en la carta que ha dirigit al conseller de la Generalitat:

«La nostra entitat des de ja fa bastant de temps col·labora en la defensa dels últims indrets i vestigis del que va ser en altres temps la fèrtil horta del delta del Llobregat. Com molt bé sabeu, la implantació dels nuclis industrials on abans s'extreia una gran part dels productes hortofructícoles per al consum de la ciutat de Barcelona, ha produït el gran estrall que ara tots estem palpant: salinització del sòl, contaminació de les aigües del riu, contaminació de les platges i aigua del

mar, etc., amb un evident perjudici, sobretot per als habitants del Prat de Llobregat.

L'AMENÇA DE DESVIACIÓ DÒNA CARÀCTER DESESPERAT

»Per un altre costat, a la zona litoral encara resten alguns indrets que conserven en part l'ecosistema primitiu del delta, entre ells La Ricarda, finca particular propietat de la família Bertran-Serra, i les llacunes de la Murtra i el Remolar, malgrat que en aquestes dues últimes, per raó que l'accés hi és lliure, l'estat de conservació és molt precari.

»Com si amb tots aquests fets exposats encara no n'hi hagués prou, l'amenaça de desviació del riu Llobregat dóna ja un caire desesperat a aquest afer, ja que de dur-se a terme aquest projecte, la degradació i posterior destrucció dels últims conreus i espais naturals seria irreversible.

DEPANA FA CONSTAR LA SEVA OPOSICIÓ AL DESVIAMENT

»Per tot allò abans exposat, la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural (DE-PA-NA) desitja fer constar la seva total oposició

Així ha vist el dibuixant de l'«Avui» el Conseller d'Obres Públiques i Ordenació del Territori, qui ja ens va exposar en la seva visita a El Prat la necessitat que es pugui planificar el Baix Llobregat des del punt de mira de la pròpia comarca, cosa que sempre s'ha dit a El Prat.

a la desviació del riu Llobregat, a la proliferació de noves indústries, i demana a la Generalitat de Catalunya la correcta gestió territorial d'aquesta comarca amb unes fites molt concretes entre les quals es poden citar la depuració de les aigües del Llobregat, el restabliment del bosc de ribera del riu abans esmentat, el suport als darrers conreus que encara hi resten, i la seva potenciació, el control efectiu de les deixalles de les indústries allí implantades tant atmosfèric, com aquífer o del sòl, la conservació i utilització

didàctica i racional dels últims espais naturals i l'establiment de zones d'esbarjo per als habitants del municipi del Prat. Esperant que totes aquestes mesures s'arribin a complir en el millor dels casos, malgrat que no tornaran a restablir la utilització racional i correcta que aquelles terres de primera magnitud de producció agrícola es mereixen, almenys paliaran i aturaran la desfeta, servint d'exemple de quines són les conseqüències a què ens pot fer arribar la malversació dels recursos naturals.»

ASESORIA
JURIDICO-LABORAL
PRAT

JURIDICA - LABORAL - ADMINISTRATIVA
ADMINISTRACION DE FINCAS
SEGUROS - VEHICULOS

C.A.D.E.S.A.

Agents d'Assegurances

Centre, 25, 1.º, 1.ª - 1.º, 3.ª
Avgda. Verge de Montserrat, 33, 1.º, 1.ª
Tels. 379 57 04 - 379 56 62 - 379 81 22
EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

X. Domingo: «Les estadístiques donen 855 nens subnormals a El Prat, però són més»

Ens hem parat a pensar alguna vegada el nombre de deficients mentals que hi ha a la nostra població? Ens hem preocupat de saber amb quantes instal·lacions compten i de quins mitjans es valen?

Per sort, a El Prat existeix ja una Associació d'Amics del Subnormal, preocupada per totes aquestes qüestions i moltes d'altres més, que, amb energia i entusiasme estan intentant de portar a la fi.

Per això no és prou. No val dir que ja hi ha una Associació que s'«encarregui» dels subnormals. No val dir que aquest problema no ens afecta. Tots correm el perill que al mig de les nostres famílies sorgeixi en algun moment el problema de la deficiència mental.

A les nostres mans està, doncs, col·laborar, ajudar, en tot el possible perquè aquesta tasca tan humanitària i digna d'elogi, pugui aconseguir tots els fins que s'han proposat.

Hem volgut plasmar a les pàgines del nostre periòdic «la veu dels sense veu», en boca de la Associació d'Amics del Subnormal, i a través de les paraules del seu president Sr. Xavier Domingo i Serrano.

L'ESCOLA SANT ISIDRE

—¿Com va néixer l'Associació d'Amics del Subnormal d'El Prat?

—Aquesta Associació va néixer l'any 1970, per la necessitat d'uns pares que tenien un problema i que ningú no els podia solucionar. De totes maneres, l'Associació no fa coses d'una manera directa, sinó que demana ajudes perquè es facin. Una mostra és l'Escola Especial Sant Isidre, que ja està funcionant des de fa algun temps. De moment hi ha lloc per 45 nens, i els mestres depenen del Ministeri d'Educació i Ciència; el local el té llogat l'Ajuntament. També existeix una Associació de pares.

—¿Quants nens subnormals hi ha al nostre poble?

—Segons les estadístiques, n'hi ha 855; però aquestes xifres no són reals. Nosaltres calculem que són bastants més. D'aquests 855, 444 estan, per dir-ho d'alguna manera, emmascarats entre els nens normals. Són els anomenats «límits-dèbils». La resta són d'un coeficient més baix i necessiten centres especials, inclús hospitalaris. El grau més elevat de subnormals està comprès entre els 7 i els 15 anys.

LES ESTADÍSTIQUES LOCALS

—¿De quins mitjans us valeu per a finançar l'Associació?

—Principalment ens financem per mitjà dels nostres socis; les quotes són voluntàries. També demanem ajudes a les Caixes

DELTA-8

«Esperem que l'Ajuntament ens aprovi els estatuts del Patronat»...

d'Estalvis, particulars, i al Ministeri d'Educació i de Treball.

—¿Quins són els vostres propòsits més immediats?

—Els nostres propòsits són: fomentar l'intercanvi i col·laborar amb les altres associacions d'ajudes; concedir totes les ajudes possibles, tant materials com morals, a les unitats o centres que hi ha aquí a El Prat; promoure campanyes de dignificació social dels subnormals; informar, assessorar, orientar i ajudar totes aquelles famílies que tinguin algun problema, tant nens com adults; atendre la iniciació i formació professional, així com la incorporació dels nois o noies recuperats a llocs de treball on puguin acomplir una funció útil, digna i humanament independent, si és possible. Volem que siguin considerats com a persones i no com una classe a part.

POSAR EN MARXA UN TALLER OCUPACIONAL...

—Heu aconseguit alguns d'aquests propòsits?

—Sí, n'hem aconseguit alguns, i esperem d'aconseguir-ne molts més. De moment tenim ja l'esmentada Escola Sant Isi-

El «Primer Congrés dels Periodistes Catalans»

¡Por fin! Tras cuarenta años de varias y fallidas tentativas, se ha podido celebrar un congreso de periodistas catalanes para reivindicar sus derechos y para pedir, sobre todo, la tan necesaria y anhelada «llibertat d'expressió». No ha sido una reunión para conseguir un aumento de salarios, lo cual tampoco estaría nada mal, todo sea dicho de paso, sino para derrocar la manipulación de la información y exigir la libre expresión de la ideología del periodista.

Hubo una gran concurrencia, 700 personas llenaron el Palacio de los Congresos de Barcelona, que a lo largo de tres días consecutivos, 17-18-19 de febrero, expusieron sus ideas y aspiraciones. La asistencia no se componía exclusivamente de periodistas titulados, sino también de estudiantes de Ciencias de la Información y demás personas interesadas en el tema. Esto fue objeto de censura por parte de algunos periodistas, pero el Congreso dejó bien claro que periodista no es solamente el que tiene un carnet profesional, sino todo aquel que esté trabajando en cualquier ramo o aspecto de la información. Asistieron también representantes de les Illes, País Valencià y Rosselló, así como también madrileños, vascos, italianos y británicos. Incluso el presidente de la Generalitat, Sr. Josep Tarradellas hizo acto de presencia para inaugurar el acto.

El Congreso concluyó con la lectura de su Manifiesto en la sesión plenaria de clausura. Este documento acaba con las siguientes palabras: por una herramienta libre al servicio de la democracia y de Cataluña, «volem la llibertat d'expressió! Visca la informació!».

A continuació hubo cena y baile para todos los asistentes a este I Congreso de Periodistes Catalans.

GEMMA ORTA I RAMIREZ

ASOCIACION
DE
AMIGOS DEL
SUBNORMAL

APARTADO
CORREOS, 95

EL PRAT DE
LLOBREGAT

dre, i esperem posar en marxa un taller ocupacional per tots els nois que surten de l'escola i no tenen a on anar. Aquest taller tindria dues branques, una d'artística i una altra de mecànica, amb professors terapeutes. També tenim pensat muntar una oficina d'assistència social, amb una assistenta que pugui assessorar i orientar aquelles famílies que tinguin algun problema, tant d'ordre mèdic com social.

Creiem que fóra molt important crear un centre d'educació especial pre-escolar, per poder corregir ja des del principi; estimem que hi ha 82 nens amb un coeficient inferior a 70: això bé demana una Guarderia especial.

També estem organitzant unes campanyes de prevenció, ja que el capítol més important per la lluita contra la subnormalitat és la prevenció de la mateixa. S'està orientant a tots aquells joves que es pensen casar, de les causes que ocasionen la subnormalitat, perquè puguin exigir una assistència mèdica adequada, la importància del règim alimentari adequat i la higiene necessària a la qual tothom deuria tenir accés.

Una de les coses més importants que volem aconseguir és crear un Patronat que doni continuïtat a les tasques que es vagin realitzant. Així seria molt fàcil d'establir contactes amb els Ministeris. Els estatuts estan fets ja, i estem esperant que els aprovi l'Ajuntament.

—Gràcies, Xavier, a tu i a l'Associació, per l'ajuda que esteu prestant. Només ens cal dir que seguim endavant, sense por, perquè els nens subnormals d'El Prat us necessiten.

G. H. R.

els
nostres
carrers

JOSEP CIRERA I PONS

(Va des de c/. Balaguer a c/. Recasens, paral·lel a Blasco Ejarque i Sanfeliu.)

Pel mes de març de l'any 1908 es jubilà en l'exercici de la seva professió el mestre Joan Cirera Pons.

Parlar del senyor Cirera em mou a reflexionar, encara que sigui amb breus paraules, sobre la seva personalitat.

El mestre havia nascut a Vallromanes i vingué a exercir en el nostre poble el 20 de juliol de l'any 1863.

El senyor Cirera contragué matrimoni amb Agna Torras, distingida dama, natural de Granollers del Vallès. Del matrimoni nasqueren cinc fills, dos dels quals, Paulina i Agna, seguiren també la carrera del magisteri.

Tot seguit de domiciliar-se al nostre poble, el mestre Cirera començà la difícil tasca d'ensenyament, allò que avui dia se'n diu «educació general bàsica». Hom pot fer-se càrrec dels esculls i dificultats que el senyor Cirera hagué de vèncer atesa l'escassa cultura de llurs deixebles. Malgrat tot, ben aviat sapigué encarrillar llur labor docent per uns camins que conduïssin a endinsar en les curtes intel·ligències de la mainada que assistia al seu «col·legi» el més rudimentari de les «lletres» i de «les ciències», i d'ic rudimentari perquè era així; les circumstàncies concorrents en l'alumnat i les fluïxes, en general, disponibilitats econòmiques de llurs pares no permetien altra cosa.

El mestre senyor Cirera fou un bon pedagog; un mestre molt ordenat, un gran educador i a l'ensem, acusadament exigent.

Potser, en certs moments, un xic massa sever. El «puntero» que sempre tenia damunt la «tarima» era tot un símbol i a la vegada com una «arma» de càstig. Quantes vegades servia per «picar» les mans d'aquells alumnes de dubtós comportament! El senyor Cirera, emperó, fou un senyor, un mestre, sempre respectat i admirat.

A les hores de «classe» els alumnes es manifestaven com un sol home. La força allisonadora del mestre era patent i fruitosa. Tots els que havíem passat pel «col·legi» del mestre Cirera ens sortíem ben corpresos de les lliçons i ensenyaments rebuts d'ell, realitzat en un treball ininterromput, sense defallències i amb un esperit de servei a tota prova.

Després de llargs anys d'exercici de la professió, es jubilà i passa, amb llurs muller i fills, a residir a Barcelona.

Al 18 de març de 1908 li fou tributat al mestre un homenatge. L'acte tingué lloc a la sala de festes de «Centro Artesano». Ara té dedicat un dels carrers de la població.

El senyor Cirera deixava el seu poble (perquè pel senyor Cirera El Prat era el seu poble per dret de residència) i a tots els que ens havia adoctrinat en les «prístines lletres» ens envaïa un complex d'enyorança i profund agraïment...

El senyor Cirera moria a la Ciutat Comtal.

R.

J. Recasens
OPTICO DIPLOMADO

AVDA. MONTSERRAT, 130

EL PRAT

Cosme Prat, el pollastre espavilat

EL LECTOR OPINA

AEROPORT: JA N'HI HA PROU

Sr. Director:

He leído en su periódico los criterios que vierten en su editorial contra las molestias que ocasiona el uso de la pista transversal del aeropuerto, con la inclusión de varias fotografías que son claramente expresivas del problema que el vuelo rasante de los aviones ocasiona en El Prat. La oportunidad del contexto de su última edición es tal que ahora mismo acabo de observar la peligrosa maniobra de aterrizaje de un reactor sobre mi barrio, que naturalmente es el de La Barceloneta, entre los afectados el que más, aunque reconozcamos que los vecinos de la carretera de la Marina, Buñola y sus contornos sufren grandemente también el problema como en escala menor lo sufre todo El Prat.

Me ha congratulado que tengamos una publicación que trate convenientemente y desde el mismo Prat estos problemas.

Nos preguntamos qué esperan las autoridades aeroportuarias en construir la pista dual que acabaría con el paso en vuelo rasante de los aviones sobre nuestra población y los vecinos de la Barceloneta estamos deseando de una

«puñetera» vez que acaben con el problema urbanístico del barrio que, desde hace un montón de años, nos lo tiene hipotecado para un proyecto de expansión del aeropuerto que, como ustedes bien demuestran en «Delta», constituye una verdadera barbaridad urbanística.

Felicidades y adelante, deseándoles muchos éxitos como éste.

Un miembro de la Asociación de Vecinos de la Barceloneta

UNIO EXCURSIONISTA DE CATALUNYA

Sr. Director del
delta del llobregat

Distingit senyor:

Ens va complaure per una banda que al n.º 1 de la revista que vostè té l'honor de dirigir, en veure que en una petita crònica (creiem que no arribaven a cinc ratlles), es va resumir un acte que per a la nostra entitat significava quelcom més, tota vegada que per a les persones que ignoren el significat total que les tres modestes lletres del nostre anagrama tanquen dins seu, en llegir l'esqueta notícia quasi telegràfica, van restar igual.

La notícia total era la commemoració del nostre XXIII Aniversari (el XXVI m. D., ja arribarà) i la cloenda dels actes del II CURSET D'INICIACIÓ EXCURSIONISTA, actes que van tenir gran acceptació per part del jovent local, i prestigiant els mateixos per l'assistència al sopar de germanor d'important gent vinculada al

món cultural català i excursionista. Per tal d'anomenar alguns, citarem el Sr. Jaume Ramon i Morros, President de la UEC de Barcelona-Centre i redactor en cap de la revista VERTEX, orgue oficial de la A.C.M.; el Sr. Jaume Codina i Vilà, al qual no cal qualificar per conegut que és dins de la cultura catalana en tots els seus medis; el Sr. Sicart, sots-president del Consell General de la UEC; els professors Joaquim Cabeza i Valls, en Robert Hajar i Pons, en Domènec Ametller i Selma, tots ells grans especialistes en temes de muntanya, com geografia dels Països Catalans, botànica i alimentació esportiva... etc. A molts, aquests noms no els diran res, tinguin en compte, però, que per als introduïts en l'excursionisme i la cultura del nostre País, són homes tots ells de gran relleu i bons defensors de les terres que esgrimeixen com a símbol les quatre barres de sang.

Es per això, Sr. Director, que malgrat que un dels capdavanters de DELTA, ens hagi fet declaracions no massa adients per ser una publicació local (encara que sabem que els seus objectius futurs són més ambiciosos), ha de viure, per tal de mantenir el calli pratenc (ens referim a DELTA, clar) de cròniques d'entitats d'aquí, d'aquest poble... almenys de moment, i si bé per ara i en paraules de l'anomenat senyor, vostès no envien corresponsals ni periodistes a aquesta mena d'actes, el que poden fer és contribuir-hi publicant almenys tot el que se'ls envii: excursions, concursos infantils, de fotografia, curssets de muntanya, etc.

Ens hem d'ajudar per tal de fer un Prat millor. Nosaltres, po-

dent molt menys que d'altres, i dintre de les nostres modestes possibilitats econòmiques, així ho hem fet, i de moment ja hem adquirit un compte de participació del DELTA DEL LLOBREGAT.

Serveixi la mateixa per a transmetre a la SECRETARIA del periòdic que la nostra entitat es vol fer subscriptora del mateix.

Res més, Sr. Director, sols animar-lo a seguir la seva lloable tasca començada i que DELTA arribi a ser l'orgue d'informació que mancava a aquest poble tan desgraciat per una banda, i tan estimat per tots nosaltres per una altra.

Cordialment,

La Junta Directiva de la U.E.C.

HAY QUE EJECUTAR EL PLAN QUINQUENAL DE ACTUACION URBANISTICA

Sr. Director:

Quisiera llamar la atención al Consistorio Local, a los Partidos Políticos, Asociaciones de Vecinos, Centrales Sindicales y al vecindario en general, por la simple razón de que estamos siendo víctimas de las circunstancias con el Plan Quinquenal de Urbanismo, que como es notorio asciende a cerca de 300 millones de pesetas. Estamos hartos de pisar barro y tragar polvo, ya que esto se alterna según el tiempo atmosférico.

Algunos me dirán que esto es debido al periodo de transición que estamos viviendo con las cada vez más lejanas elecciones municipales. Pero hace año y medio cuando se empezaron a crear las Asociaciones de Contribuyentes no existía este problema.

Los Partidos me dirán que el Ayuntamiento no es representativo, que se desmorona, etc., etc. Los miembros del Consistorio me dirán que es culpa del sistema burocrático y arcaico establecido en materia de régimen local o municipal, etc., y yo admito toda clase de explicaciones, pero no me son convincentes, porque la triste realidad es que en los tiempos que vivimos la inflación es galopante, y desde que se crearon las Asociaciones de Contribuyentes hasta ahora la vida ha subido de un 40 a un 50 %, lo que quiere decir que el que hubiera tenido que pagar 10.000 pesetas, hace año y medio, pronto se convertirán en 14 o 15.000 pesetas, y mientras se va encareciendo el

CONSTRUCCION DE OBRAS

REFORMAS

ALBAÑILERIA

PRESUPUESTOS Y ADMINISTRACION

CONSTRUCCIONES
J. Jarque Vallés

Navarra, 37, 3.º, 3.ª - Teléf. 379 08 80 - EL PRAT

coste de las obras a pasos agigantados, los vecinos a seguir esperando a que pase el tiempo o a que vengan tiempos mejores.

Ya empezaron los problemas con los intereses creados de algunos vecinos. Después continuaron con la división del Consistorio, no sé si por intereses creados de algún concejal o por qué. Hubo intento de politizar el asunto, aunque los Partidos no quisieran manifestarse abiertamente en pro o en contra de que se realizasen las obras, porque como es lógico y obvio, manifestarse en pro de medidas en las que el contribuyente tenga que desembolsar bastante dinero, siempre es antipopular.

También a las Centrales Sindicales se las quiso implicar en el asunto, aunque fuera de una forma ambigua y demagógica por parte de algún concejal.

También quiero que los vecinos carguen con la parte que les corresponde. Muchos de ellos cuando el Ayuntamiento envió las cartas para la formación de las mencionadas asociaciones, para la realización de las obras, no se han presentado nunca a una reunión ni se han preocupado de cómo iba el problema, hasta que en algunas de las fases el Ayuntamiento ha pasado la factura en plazos más o menos cómodos. Es entonces cuando algunos se niegan a pagar diciendo que es mucho dinero, aunque algunos han pagado ya.

Es cierto que en las Avenidas Remolar, Montserrat, Coronel Sanfeliu, que tienen 30 m. de anchura hay vecinos que tienen que pagar hasta 25.000 pesetas.

Con esta especie de compás de espera de cara a las municipales, nadie quiere comprometerse, pero insisto en que la triste realidad es que el tiempo juega en contra nuestra y cada día habrá que pagar más.

Por favor, seamos sensatos todos, y que los partidos locales empiecen a enfrentarse con el problema, exigiendo al Ayuntamiento la agilización de las obras. Una cosa está bien clara, que si estos Partidos no toman postura ahora, la tendrán que tomar cuando estén en el Consistorio y se tendrán que enfrentar ellos con toda la problemática. Parece ser que el Ayuntamiento ya tiene concedido el 10 % que le corresponde pagar por el Banco de Crédito Local (el 90 % lo tenemos que pagar los vecinos).

Me ha parecido muy sintomático, que en la encuesta publicada en estas mismas páginas en el mes de enero, por todos los Partidos locales (con la única ex-

cepción del PSUC), ningún Partido menciona el Plan de Urbanismo, siendo una de las cosas más urgentes que tiene la periferia local.

He de añadir, para que nadie se «mosquee» que el ánimo de estas líneas es hacer sólo una crítica constructiva.

Teófilo Domínguez

EDITORIAL DEL BOLETIN DE CINE AMATEUR

El boletín de la Sección de Cine Amateur del Patronato publicaba este editorial que nos congratulamos en reproducir por la identificación con su contenido.

En el número 1 de «DELTA» y en su sección de teatro, podemos leer una reseña del Concurso de Elencos Teatrales en la que se hace un llamamiento al público y una queja a causa de la poca asistencia a los actos organizados. Creemos que las mismas consideraciones podrían hacerse extensivas a la mayoría de actos culturales que se producen en el seno de las entidades locales. Da pena y produce desaliento comprobar lo poco, lo casi nada que responde el público a cualquiera de los actos culturales que se organizan, precisamente, para transmitir unos valores, para estable-

cer un vínculo, una relación necesaria entre el artista creador y su destinatario, el público espectador. Vemos como aparte de los mismos organizadores, los propios interesados, casi nadie más acude a la convocatoria. Eso plantea una cuestión esencial: si no hay destinatario, si éste inhibe su presencia, ¿cuál es el provecho producido por el acto organizado?, ¿merece la pena?, ¿hay algo positivo en su realización? Cuestión delicada y profunda cuyo análisis no puede ser superficial.

Si se tratara de un acto comercial no habría alternativa: la ausencia de público produce automáticamente el cierre del espectáculo; la poca asistencia puede también producirlo por la quiebra económica del mismo. Pero nos encontramos ante algo más importante: el arte, la cultura. Y en este caso existe, además del artista-creador y el público-receptor, la misma obra de arte, o el acto cultural. Y esta obra no existe como tal en cuanto no es exhibida. Su envoltura material puede estar contenida en unas cajas, pero su existencia real se produce al ser representada con los medios normales. No podemos, por tanto, condenar al arte y a la cultura a permanecer encerrados, almacenados. Nuestra misión es exhi-

birlos, seamos o no correspondidos por el público. Y debemos perseverar en ella hasta cuando nos sea posible hacerlo.

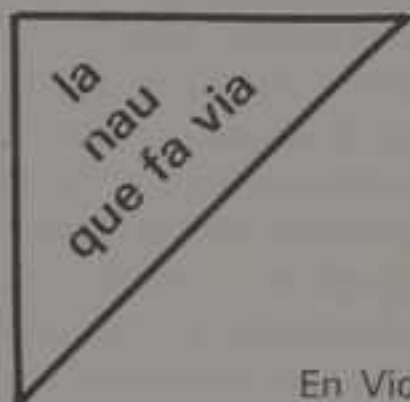
Y EDITORIAL DEL BOLETIN DE «AMICS D'EL PRAT»

Vaya por delante nuestro más sincero deseo de que «Delta del Llobregat», la publicación recién estrenada que ha venido a llenar un vacío, consiga su propósito de ser un órgano de información consciente, seriosa y objetiva.

A nadie se oculta cuán difícil es llegar a conseguir un alto grado de transparencia informativa, acompañada de la máxima ecuanimidad al dar la noticia y también, cómo no, al comentarla.

Durante muchos decenios se ha suspirado por una prensa libre, alejada totalmente de la esclavizadora censura. Ante nosotros se presenta una nueva panorámica, creo que esto nadie, absolutamente nadie, lo pondrá en duda. Es posible que la prensa ideal y el marco propicio para la misma no hayan aún contactado, pero sí es cierto que estamos en camino.

Sólo quisiéramos que «DELTA DEL LLOBREGAT» llegue a conseguir —en lo humanamente posible— esta transparencia informativa de que hablábamos, ale-

CANVIS DE CAMISA

En Víctor Baldó, que és un advocat jove i una persona molt aguda, escrivia una cosa molt interessant fa unes quantes setmanes al portantveu «El Prat» (febrer 78). En Víctor parlava dels oportunistes i dels partidaris sistemàtics del canvi de camisa. Textualment deia: «Quienes provenientes del más puro campo fascista en el que han medrado impunemente durante tantos años, corren hoy sin sonrojarse a subirse al tren demócrata, y no lo hacen en el furgón de cola del convoy, sino que pretenden encaramarse a la locomotora e incluso pugnan por hacerse con los mandos».

Aquesta observació em sembla rigorosament exacta. Jo recordo als feixistes del poble on sopo i dormo cada dia. Alguns d'ells eren els responsables d'un setmanari pertanyent a la xarxa de premsa del «Movimiento». El seu llapis vermell (més aviat blau, potser) havia devorat tots els brots d'inquietud, tots els indicis de veus discrepants, totes les tímides temptatives de crítica que s'havien produït durant anys i anys. Ara aquells feixistes han canviat de capçalera. En lloc de setmanari del «Movimiento» s'autoqualifiquen de «Semnario independiente». I aquí no ha passat res. Ara tracten de passar per «demòcrates-de-tota-la-vida» i allò que havien insultat i vilipendiat cent i cent vegades ho enlairen tant com poden, tot i que molt sovint se'ls veu el llautó, car difícilment poden dissimular el que són i han estat sempre.

Liàstima que a segons quins partits no sigui aplicada, amb la deguda rigidesa, aquella fórmula: «Reservado el derecho de admisión», car alguns d'aquests nazis camuflats els he vist afiliats als llocs més inversemblants.

De totes maneres, conec el cas d'un d'aquests individus camaleònics (amb perdó dels camaleons) que fou rebutjat per un partit seriós quan tractava d'afiliar-se, car al si del partit algú o altre es prengué la molèstia de demostrar, amb papers a la mà, qui era en realitat aquell aspirant amb cara de xai a punt de degollar. El fet el considero molt important i l'exemple em sembla digne d'ésser imitat.

EUGENI MOLERO

**ADIOS,
SINDICATO
VERTICAL
ADIOS...**

jándose de los partidismos y de las pasiones. Que su meta sea la objetividad y no la subjetividad. Que se dé al lector la información sin manipularla tendenciosamente hacia donde pueda interesar.

Duele mucho el observar hoy en día el que una misma noticia se suela tratar de forma distinta según la tendencia de tal o cual periódico. Cuando conviene se omiten datos, cuando interesa se resaltan otros y lo que es peor, no son pocas las ocasiones en que se falsean las informaciones, dándose como cierto lo que es sencillamente un rumor sin base alguna.

Si nefasta fue la censura con su ignominiosa secuela de consecuencias, no deja de ser también negativa la publicación fantasiosa y amañada de noticias y comentarios que sólo pretenden ser sensacionalistas, sacrificando en aras de este sensacionalismo mal entendido, la veracidad, la transparencia y el sentido de la ecuanimidad.

No hemos pretendido con nuestras líneas sentar cátedra, sino sencillamente exponer lo que entendemos puede ser substancial con una prensa auténtica.

Amigo lector, deseemos que «DELTA DEL LLOBREGAT» tenga una larga y eficaz permanencia entre todos nosotros. Nuestro querido Prat de Llobregat estaba huérfano de una prensa local.

Sr. Director:

Para muchos decir voy al Prat es como decir voy al aeropuerto a subir a un avión (este caso a mí misma me ha sucedido), pero todos estos barceloneses que vamos al aeropuerto pasando de largo la ciudad o no importándonos que exista, hemos de convencernos y considerar de una vez por todas que El Prat es algo más que el aeropuerto. El Prat es una ciudad y no debe sorprendernos la palabra: ¡una ciudad! más o menos grande o más o menos pequeña, pero una ciudad cada día más anhelante y palpitante; anhelante de esperar que algún día se le reconozcan y otorguen los derechos como tal, y palpitante porque también día a día aumentan más los conocimientos de sus habitantes sobre derechos humanos y conciudadanos, y si otras ciudades pequeñas o grandes han llegado a conseguir todos esos factores tan necesarios y precisos para ir conllevando esta agitada como a la vez obligada vida, ¿por qué excluir entonces a El Prat de Llobregat?, ¿por qué no tener en cuenta sus necesidades socio-biológicas?

Que El Prat no es un aeropuerto es razón convincente para todo ser que como cualquier pratense siente, anhela y necesita. Es lamentable que estando en realidad los barceloneses tan poco distantes de El Prat vivamos ignorantes de estos problemas acuciantes, que con tanta fuerza moral afectan al pratense. Como también considero al propio tiempo que siendo El Prat barcelonés o perteneciendo al área barcelonesa, por qué no ayudarlo en sus problemas y escuchar las voces de sus ciudadanos del mismo modo que se escucha a los barceloneses de cualquier barriada de nuestra ciudad.

Salvem Catalunya començant per casa nostra, i El Prat ja ho és!

M.ª Carme M. Martorell

**Als nostres
suscriptors
i comptepartíceps**

Els preguem disculpin les anomalies que es puguin produir en les remeses del periòdic i els preguem que ens avisin al telèfon 379 05 33 (de 11 a 13 hores) si no el reben o qualsevol altra anomalia. Mercès.

DIALOGO Y PERFIL DE:

Enmarcar el rostro de Armando Aguirre es difícil, y todo porque como auténtico actor varían sus facciones según la praxis del momento. Unas veces puede darnos un Ramón Valle Inclán, otras un Unamuno agnóstico y descarado, y partiendo de la tesis y antítesis consigue en síntesis perfecta ser un discípulo de Sócrates y un segundo más tarde volverse demagógico y obrero lleno de ansias reivindicativas ante una Barcelona en llamas... Siempre siendo el mismo, logra ser distinto, he aquí su milagro. Ser, dentro de un querer ser, ésta es la filosofía del actor con imperativo vivencial.

Vino al mundo — como todo hijo de buen vecino — en esta zona deltaica del Baix Llobregat, y su primer llanto sonó en esta tierra de barro de El Prat. De esto hace cuarenta y tres años.

Y casi hace treinta años que sigue de pie en un escenario. Si no fuera porque suena a aires lejanos y que todos — o casi todos — quieren olvidar, diríamos que ha sido «INA-SEQUIBLE AL DESALIENTO», lo cual tiene su mérito ante tantas deserciones.

Iniciamos el diálogo en paz, pero sin tregua, porque este intermedio nos condiciona en función del tiempo y del espacio, ya que dentro de una semana hay que levantar el telón, y la pregunta debe saltar rápidamente a escena.

— ¿Cómo nació en ti esta vocación de actor?

— Uno nace con su circunstancia a cuestas, y la mía fue nacer en una familia donde todos sentían visceralmente el teatro en su triple dimensión: Autor-Actor-Director. Casi diría que el teatro fue nuestra segunda madre. Silvia y yo vivimos y sentimos los versos de Marquina y los clásicos castellanos en nuestra adolescencia, y casi entre poemas y anécdotas teatrales fuimos creciendo en locura hacia este arte dramático.

— ¿Debo entender que esta circunstancia familiar condicionó tu vocación?

— Evidentemente. Vivir tu adolescencia y juventud en el seno de una familia entrañablemente unida al teatro, tuvo que influir en forma decisiva al escoger mis dos caminos. Tanto el de actor como el de impresor, sin duda fueron serios condicionantes para llegar a ser en esencias y vivencias lo que soy...

Recuerdo a mi padre intentando — y logrando dentro de sus limitaciones sociales y familiares — crear su destino de autor, al igual mi tío Máximo que siempre nos regalaba con sus lecciones de buen hacer, y así fuimos adentrándonos en ese mundo mágico de creatividad artística a través del verbo. Ahí se inicia el camino.

— ¿Qué prevaleció, el autor o el actor?

— Evidentemente el autor fue vencido por el actor. Nunca he intentado crear una obra como hacía mi padre. Preferí al silencio de escribir, el aplauso de un público en contacto directo con mi acto creativo. Triunfó el tío sobre el padre, tal vez porque Máximo Aguirre consiguió triunfar en la escena profesional, renunciando al éxito

«El de
auténtico
dio en
de cris
local...
seguir
“paz c

SU Ú

Cuando esta edición Armando Aguirre ya espectáculo de Albe el éxito que se espe mando ha sabido in nos ocuparemos en

Pero el éxito que llegado la noticia de de Cine de Berlín a la de Max», lo que no trajes comparten el «El ascensor», uno Armando Aguirre.

descubrir mi
ca vocación se
un momento
s de la escena
Al no poder
el atajo de la
hicha'...»

ÚLTIMO ÉXITO

...ón está a punto de entrar en máquinas,
ha estrenado en el Casal de El Prat el
o Miralles «La guerra y el hombre», con
aba de la calidad interpretativa que Ar-
guir en su grupo «L'Estaca», de lo cual
uestra próxima edición.
nos ocupa es otro: a los españoles ha
concesión del «Oso de Oro» del Festival
e películas «Las truchas» y «Las palabras
ha transcendido es que estos largome-
alardón con el corto de Tomás Muñoz
e cuyos protagonistas es precisamente

que ya tenía en sus manos casi en su totali-
dad, para adentrarse en la vida familiar y
profesional, abandonando un camino para
el cual estaba llamado a conseguir autén-
ticos triunfos. Estoy convencido que Máxi-
mo Aguirre hubiera llegado a ser un gran
actor, estaba predestinado al éxito...

Medita un segundo, enciende otro ci-
garrillo —fuma con bastante asiduidad—
y reanudamos el diálogo.

—¿Desde cuándo tomaste contacto con
la escena?

—Muy lejos, tan lejos que es casi impo-
sible precisar la fecha, pero sí puedo decirte
que aún llevaba pantalones cortos. Desde
entonces hicimos teatro la «saga» de los
Aguirre, y siempre juntos. Luego la primera
generación se apartó de la escena, uno
por fallecimiento, el otro por abandono.
Y así quedamos solos ante el desnudo es-
cenario familiar: Silvia y yo.

A partir de entonces fuimos haciendo
ese teatro de concesión, actuando según
nuestro propio arbitrio, y creando per-
sonajes que unas veces salían bordados
por casualidad y otros que ahora me resul-
tan histriónicos, cuando no esperpénticos.
Y, sin embargo, aquellos años fueron útiles
y totalmente positivos, y lo fueron porque
se fue afianzando la vocación auténtica,
diríamos que vimos el bosque y se fue des-
brozando los árboles que enmascaraban el
auténtico imperativo categórico. Y el des-
cubrir mi auténtica vocación artística se
dio en un momento de crisis total de nues-
tra escena local, eran los tiempos que las
candilejas de los elencos teatrales estaban
en tinieblas, por ello al no poder seguir por
el atajo de la paz chicha, tuve que ponerme
en solitario ante la autopista auténtica para
hacer mi «stop».

—¿Qué sucedió entonces, ante el dilema
hamletiano que suponía el abandono de
una vocación, e ingresar en ese terrible
capítulo de deserciones que persigue fatal-
mente a la «saga» de los Aguirres?

—Sencillamente, como aquel personaje
trágico de Gary Cooper me puse ante el
peligro en completa soledad, asistiendo
a un Curso de Actores que se celebraba en
Horta y que dirigían conjuntamente Alberto
Miralles, Carlos Ballesteros y Frederic
Roda.

Aquel curso me dejó completamente
desnudo, uno diría en pelota viva. Yo que
me autodefinía como actor aficionado, no
era nada, tenía que empezar de nuevo,
desde el principio...

Así ingresé en el grupo Cátaro dirigido
por Miralles, yo era un alumno más, pero
con mucho retraso por edad y vicios adqui-
ridos, sólo me salvó mi voluntad de llegar
a realizar una obra bien hecha: SER AC-
TOR, lo cual es muy distinto de ser cómico.

Enciende otro cigarrillo, para descansar
un instante, mientras yo aprovecho para
terminar mi cerveza. De nuevo volvemos
al tema:

—Desde entonces que debía correr el
año 1968 me integro en dicho grupo repre-
sentando el personaje de Fernando el Ca-

tólico que me lleva a recorrer toda Cata-
luña, llegando a representaciones en Ma-
drid. Tras el Cátaro Colón, hizimos «La
guerra y el hombre», «Espectáculo Colla-
ge» y «Tiempo del 98».

Es curioso que en todo este tiempo el
más viejo de todos, es el único que sigue
en el grupo con una constancia que ni yo
podía imaginar.

—¿Tal vez esta vinculación a Alberto Mi-
ralles, explica que en tus dos representa-
ciones del Grupo «La Estaca» siempre has
dirigido obras de este director y nunca te
has enfrentado con la responsabilidad de
una obra que Miralles no haya dirigido?
¿Acaso estás minimizado?

—Sin género de dudas que la tremenda
personalidad y creatividad de Alberto ha
sido el motor que me ha llevado a subsumir
la responsabilidad de dirigir «TIEMPO
DEL 98» y ahora «LA GUERRA Y EL HOM-
BRE» y todo porque mi vocación está
mucho más clarificada como actor que
como Director escénico. En mi primera
obra recreé lo hecho por Miralles, en la de
ahora voy imprimiendo a su montaje nue-
vos elementos creadores propios que van
dando una nueva concepción a la obra y
a los actores, pero aún hoy sigo siendo
discípulo de este gran Director y entrañable
amigo.

—¿Qué significa para ti «La Estaca»?

—El Grupo L'Estaca es una parte de mi
vida en íntima conexión humana y social
con unos hombres y mujeres que frente
a sus servidumbres sociales y familiares
oponen la fuerza de una auténtica vocación
que nos une en un hacer colectivo y libre.

Tiene razón, es mucho conseguir una
renuncia a lo cómodo, a lo fácil para en-
frentarse a lo difícil con sacrificios, y más
cuando los elementos de L'Estaca son
variados en edades y circunstancias, yendo
desde elementos juveniles como Antonia
Tragant, Jorge Itarte, Rosa Raduà a ele-
mentos como Jaime Monés, Gloria Feu,
J. A. Calvet mucho más adentrados en el
mundo del teatro, no olvidando a un Igna-
cio Boixadera que de hacer un teatro
«carrincló» está transformándose en una
promesa de actor con mayúscula. Me
parece mucho, amigo Armando, tal vez
más de lo que todos esperábamos de
este grupo.

Enciende el último cigarrillo, el cenicero
es signo evidente de que nuestro hombre
es un buen fumador, miramos el reloj, el
tiempo nos apremia, por mi estaría horas
hablando y mirando el perfil de Armando
Aguirre, pero creo que hay que bajar el
telón.

Armando no puede desertar, no debe
seguir el fatalismo de su familia, porque
volver a representarnos la escena de Sócrates
en el último acto de la obra de Llobet,
sería una «catarsis» para L'Estaca.

Hacer morir, o asesinar a este Colectivo
Teatral pratense en última instancia sería
matar un poco a este nuestro Prat, que
cada día se nos muere un poco, o nos lo
asesinan un mucho.

Y ello sería imperdonable.

30 DIES A EL PRAT

des de signatures, les enquestes... Precisament ha arribat a la nostra redacció l'enquesta efectuada pels «Rangers-guies» de l'Agrupament Escolta «Conxita Busquets», que segons diuen han entrevistat 190 persones, no s'especifica clarament si veïns del carrer o no, el qual publiquem a títol de simple notícia.

Aquestes són les seves dades:

De les 190 persones enquestades, creuen necessàries les «zones peatonals»: 153 (80,52 %). No creuen necessàries les «zones peatonals»: 28 (14,14 %). Dubten: 9 (4,74 %).

Dels que responen SI (153 persones), els principals problemes que hi veuen són: Pot perjudicar el comerç: 5 persones (3,22 %). Que no és prou gran la «zona peatonal»: 8 persones (5,16 %). Poc senyalitzada i que no es respecta: 6 persones (3,9 %). Problemes de circulació: 26 persones (16,8 %). No hi veuen cap problema: 100 persones (64,5 %).

Dels que responen SI (153 persones), els principals avantatges que hi veuen són: Menys accidents: 6 persones (3,2 %). Tranquil·litat per a poder passejar, sobretot amb la canalla: 114 persones (61,6 %). Tots els avantatges: 21 persones (11,4 %). Que és humanitari: 23 persones

(12,4 %). Beneficia el comerç: 10 persones (5,4 %).

Dels que responen SI (153 persones), quan van de passeig i de compres: Els agrada: 136 persones (88,9 %). Els molesta: 7 persones (4,6 %). No es defineixen: 10 persones (6,5 %).

Dels que responen SI (153 persones): Tenen cotxe: 55 persones (35,9 %). No tenen cotxe: 98 persones (64,1 %).

Dels que responen NO (28 persones), els principals problemes que hi troben són: Es ven menys: 4 persones (13,3 %). Problemes de circulació: 9 persones (33,3 %). No es defineix: 15 persones (53,4 %).

Dels que responen NO (28 persones), els avantatges que hi veuen en les «zones peatonals» són: Cap: 12 persones (42,9 %). Que es pot passejar tranquil·lament: 7 persones (25 %). No es defineixen: 9 persones (32,14 %).

Dels que responen NO (28 persones), quan van passeig o de compres: Els agrada: 10 persones (35,7 %). Els molesta: 4 persones. No es defineixen: 14 persones (14 %).

Per altra part, se sap que l'Ajuntament ha enviat casa per casa un municipal a recollir firmes en pro i en contra. Allò que no se sap és si el guarda anava armat o no... perquè és ben peculiar aquesta manera d'entendre la Democràcia!

Finalment, al Ple Municipal, després d'un debat en el que varen intervenir tots els regidors valorant pros i contres, es va sotmetre a votació guanyant la posició favorable al pas peatonal corregint els defectes observats en l'experiència. També es va parlar de tolerància i que la posada de prohibicions no se havia fet del tot bé, i sembla ésser prou cert.

MANIFESTACIÓ PER SANT COSME

2.000 persones van recórrer els carrers d'El Prat portant pancar-

Els veïns contraris a la zona peatonal van fer la seva campanya i van recollir moltes signatures.

tes en les que s'hi podien llegir frases com aquestes: «Por la remodelación del barrio de Sant Cosme», «Por unas viviendas dignas», «Pisos sí, barracas no» i d'altres coses en aquesta línia. La manifestació va discórrer sense problemes.

Segons sembla, la remodelació de la que parlàvem en l'anterior edició del «Delta» està estancada a la Comissió Metropolitana per qüestions de detall. La gent de Sant Cosme està ja tipa de promeses i que les vivendes es vagin deteriorant dia a dia.

ASSEMBLEA D'AMICS D'EL PRAT

Es va celebrar l'assemblea dels «Amics d'El Prat», que va reelegir la mateixa Junta i debatre l'activitat desenvolupada l'any passat. Segons sembla, el propi nom de

l'entitat va centrar bona part del debat. L'entitat s'ha decidit a catalanitzar definitivament el seu nom, «cosa que abans no es podia fer», va dir un membre de la Junta. Després hi va haver vermut, prolongant-se el debat anterior amistosament.

L'entitat, per cert, ha tret el seu butlletí, la portada del qual destaca el temari de «Adiós, Sindicato Vertical, adiós...», «Contaminación: un tema que preocupa», «Fortunas amasadas en el contrabando», «Taxis: aún quedan monopolios», «La hora de los enanos» i «Dario Fo: un comunista hacia Dios».

ESTUDI DE LA PROBLEMÀTICA D'AJUDA AL SUBNORMAL

L'ha presentat l'«Associació d'Amics del Subnormal» al local

AUTO ESCUELA

Gato negro, s.a.

V. Montserrat, 121
Tel. 379 52 49

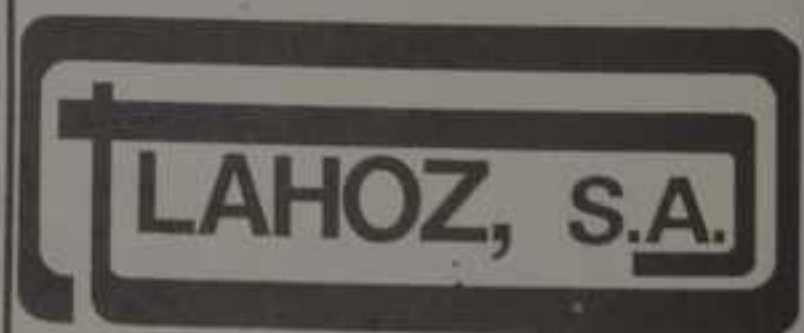
Casanovas, 48
Tel. 379 29 47

Hogar del niño

FESTA DE LA PALMA

TENIM PECES ESCOLLIDES

PER VESTIR ELS INFANTS

TRANSPORTES INTERNACIONALES

Travesía del Canal, 5, 7 y 9
Tels. 379 03 12 - 379 38 97 - 379 16 71
PRAT DE LLOBREGAT

d'«Amics d'El Prat» i del contingut del mateix publiquem un ampli reportatge, fet pel qual no ens estenem.

COMUNITAT D'USUARIS DE L'AQUÍFER

Una nova reunió de la comunitat d'usuaris s'ha celebrat i la cosa sembla que va per bon camí. Aquesta vegada hi va haver un cert confrontament —ja que no enfrontament— entre indústria i pagesia, arribant-se finalment a un acord. Esperem que ben aviat s'estableixi el control de consums, objectiu final pel qual ha estat creada la comunitat i que al cap de quasi dos anys encara no ha estat possible.

POLÍTICA I SINDICALISME

L'Esquerra Republicana de Catalunya va organitzar una conferència sobre les properes eleccions municipals al seu casal del carrer Major.

Això, juntament amb la intervenció d'en Pere Baltà com cap de la minoria del Congrés del Reagrupament i la seva reelecció com a conseller polític del partit, han estat les notícies d'un mes d'escassa activitat política local, apagada —això sí— per la intensa activitat sindical. Una darrera l'altra han anat celebrant-se eleccions a totes les empreses

SUMARI

- Sant Joan Despí La nova presa a Sant Joan Despí? Pàg. 2
- L'Hospitalet de Llobregat Mollador a l'Associació de Veïns de Santa Eulàlia Pàg. 2
- Sant Just Desvern Ensenyar al qui no sap Pàg. 2
- L'Ilustre Tírrer les caramelles Pàg. 2
- Santa Coloma de Cervelló Una festa ben maca Pàg. 2
- Gelida Els perills de viure a Sant Salvador Pàg. 3
- Sant Boi de Llobregat Prou cotxes a la Rambla! Pàg. 4
- Cornellà Festa als col·legis Torras i Bages i Dolores Almeda Pàg. 4

Alarma al Prat

Molts avions passen arran de les teulades i fan maniobres no autoritzades per les normes internacionals. A més, les autoritats espanyoles aeroportuàries, despreciant des de Madrid els interessos dels catalans, volen fer una 2na. pista d'avions sobre terres fèrtils necessàries per a l'agricultura.

El periòdic "Dena" ha sortit al carrer aquest febrer en un veritable esclat a la portada que reproduïa la foto d'un gran reactor passant a pocs metres del sostre

d'una casa del barri de la prateria Barceloneta, en la seva maniobra d'aterratge. Es podria creure que posats sobre la teulada seria possible tocar el tren d'aterratge

que l'avió ja ha tret a punt de tocar a terra del Prat. Sota l'anunci que es torna a parlar de la segona pista, el "Dena" fa una afirmació concloent: "L'Aeroporti: es aquí, però...

Ja n'hi ha prou!". Mai amb tanta raó s'ha dit prou i la fotografia és tan expressiva d'aquest "Ja se'n ha acabat la paciència!" que ni caldrien paraules. Seguir a la pàg. 7

El vice-president de "Cambio 16" contra les nacionalitats

L'antic censor de llibres a la secció de "Censura" del "Ministerio de Información y Turismo" dels anys 60, quan Fraga n'era el ministre, i actual Vice-president d'INPULSA (editora del setmanari madrileny Cambio 16), s'ha despenjat la setmana passada en un atac contra les "nacionalitats", es a dir contra el que demanen bascs i catalans. Aquest senyor, que es diu Alejandro Muñoz Alonso ens fa el favor de treure la carta, ara que ja ha passat el carnaval, i pontifica sobre un concepte del espanyolisme que ja feia pudor de tronar ara fa cent anys. Vegeu el que escriu a l'últim número de Cambio 16:

"El término "nacionalidades", incluido en el anteproyecto de Constitución, se está convirtiendo en una autentica manzana de discordia que va a dar al traste con el ambiente consensual que presidió los trabajos de la ponencia redactora.

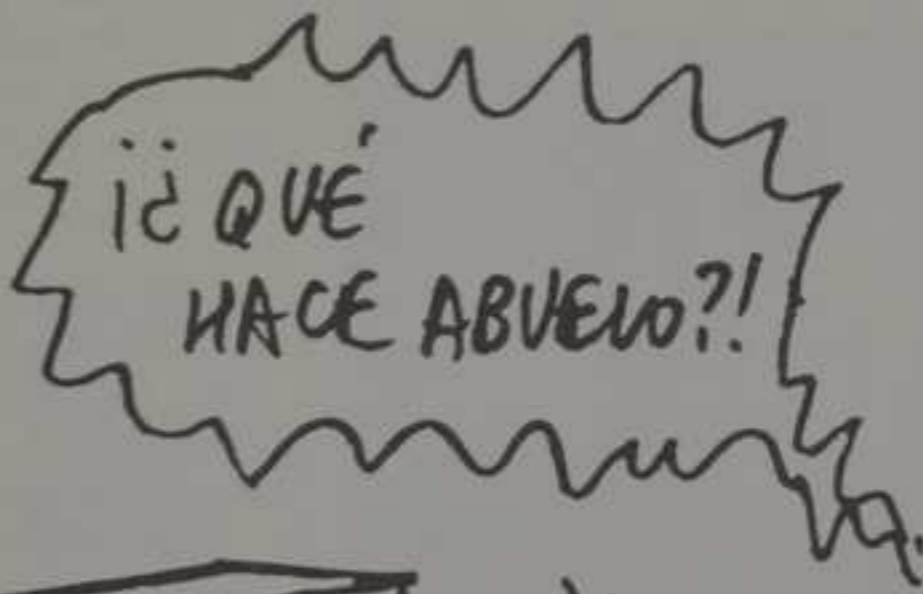
segueix a la pàg. 7

El setmanari «Baix Llobregat» que, fent un excel·lent servei a la comarca, edita el periodista Joan Castelló i Gassol i dirigeix Rosa Massagué i Dalmases, va recollir així d'espectacularment la denúncia que contra l'abús de les autoritats aeroportuàries feia «DELTA» en la seva última edició. Ens complau veure l'atenció que «Baix Llobregat» ens dedica en la mateixa mida que recolzem la tasca que porten de recuperació de la nostra comarca.

locals. Hem demanat resultat i criteri a les diverses centrals per donar una visió des dels mateixos protagonistes dels resultats finals.

Aquestes figures de neu les va fer el jovent d'El Prat i la foto és de la Secció de Fotografia de la UEC.

ELS JUBILATS DE SANT COSME VOLEN «TELE» EN COLOR

Els jubilats que freqüenten el «Recreo del Pensionista» de Sant Cosme, uns 200, fa temps que van d'arrera d'una televisió en color. Han demanat col·laboracions però la crisi també es nota per això. De totes maneres ja han aconseguit d'altres coses com un local millor que el que tenien i la presència d'un practican i la visita sovintejada d'un barber. Un dia o altre tindran la tele, caram!

TINDREM COMISSARIA

En la recent visita a Barcelona del Ministre Martín Villa ha quedat confirmat que els municipis de més de vint mil habitants tindran comissaria de policia. Són els de Castelldefels, Cornellà, Esplugues de Llobregat, Gavà, Granollers, Molins de Rei, Montcada i Reixac, Mollet, El Prat de Llobregat, Sant Cugat del Vallès, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Cerdanyola, Viladecans, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú. Quant a la

El «Ciero» va il·lustrar així la notícia que els avis de Sant Cosme volen tele en color.

30 DIES A EL PRAT

provincia de Girona, també hi haurà comissaria a Olot.

El Prat hi és i esperem que la posin en marxa aviat, donada la delicada situació que ja hem comentat en aquestes planes. Mes-trestant ve o no ve la comissaria, la Guàrdia Civil i la Policia Municipal varen fer un bon servei detenint una banda de sis o set elements que pel que es veu (ara sembla que hi ha tranquil·litat) eren els principals causants dels atracaments de què érem víctimes els pratencs. Esperem que sigui veritat.

S'HA JUBILAT EL DR. VIGO

Considerant que la personalitat del Dr. Vigo mereix molt més que una simple notícia quan després de 52 anys de servei a El Prat es jubila, no volem deixar d'esmentar que aquest fet s'ha produït. El Dr. Vigo va arribar al nostre poble l'any 1925 com ajudant del Dr. Joan Soler, no trigant gaire a independitzar-se posant el seu propi consultori i passant a formar part de la plantilla sanitària de la Seda de Barcelona. Molt apreciat com a bon professional de la Medicina, home senzill no obstant va ésser amic de l'apropament al poble planer, cosa que li ha valgut l'apreci de no pocs pratencs en la seva condició

humana. Des d'aquestes planes volem deixar constància d'una vida professional començada i acabada a El Prat. Una merescuda jubilació.

CONCURS DE CINEMA AMATEUR

Pels entusiastes del cinema amateur s'ha convocat un concurs per 8 mm i super 8 mm en color i blanc i negre, les bases del qual poden ésser recollides a «Foto Portillo», Casanovas, 18. L'entrega dels films s'acaba el 18 d'abril.

PROBLEMES DELS «PROFES» DE CATALÀ

Els professors de català no cobren, no tenen seguretat laboral, i l'econòmica i la social quasi inexistents. Han dirigit una carta a la Generalitat, a la Delegació del MEC, a l'Òmnium Cultural i a l'Ajuntament, qui per cert té aprovada una subvenció que no pot entregar-li perquè no hi ha «calers» a caixa. La cosa és prou complicada, tant que ens agradaria tractar-la extensament més endavant. Després de tants anys segueixen els problemes per l'ensenyament del català.

Entrega de premis del concurs de ninots de neu organitzat per la UEC.

AGRUPACIÓ D'EMPRESES D'HOSTELERIA D'EL PRAT

Ha quedat constituït l'Agrupació d'Empreses d'Hosteleria d'El Prat, en la qual els empresaris del ram s'han unit per defensar els seus interessos professionals i econòmics davant de l'Administració.

III CONCURS DE NINOTS I FIGURES DE NEU

La Unió Excursionista de Catalunya, per tal de celebrar el tradicional concurs de Ninots i Figures de Neu, escollí el bonic i pintoresc poble d'Setcases. Més d'un centenar de pratencs entre socis i simpatitzants es van apuntar a l'excursió, essent transportats fins a Setcases per dos autocars. Val a dir que la intenció

dels organitzadors era celebrar el concurs a les nevades pistes de Vall Ter 2000, més amunt encara de Setcases, raons foranes però, impossibilitaren el fer-ho.

Trobat el lloc escaient per tal que els concursants donessin forma i figura a la neu, començà el concurs i els artistes amb llurs mans i imaginació anaren transfigurant els blocs de neu en formes concretes: animals, ninots, formes arquitectòniques, etc. Tot hi va tenir cabuda. Menuts i grans, gaudiren d'allò més emulants als grans escultors de la Humanitat.

Els membres del Jurat qualificador, de mentres, anaven passejant entre les obres mig fetes, per tal d'anar valorant una mica, i alhora puntuant, fins a la qualificació definitiva. Segons l'acta signada pels nombres del Jurat al lloc mateix del Concurs, la qualificació quedà com a continuació es relaciona:

CATEGORIA SENIORS:
1er. Premi: Conxita Agüero; 2on., Pau Rosell; 3er., J. M.ª González; 4rt., Teresa Colomer, i 5è., Anna Pujol.

CATEGORIA JOVENILS: 1er. Premi: Lluís Lucas; 2on., Manel Cifuentes; 3er., Yolanda Sánchez; 4rt., V. Carrasco, i 5è., Anna Maria Carretero.

CATEGORIA INFANTILS:
1er. Premi: Esther Lucas; 2on., Ignasi Gómez; 3er., Eva Portero; 4rt., J. M.ª Carretero, i 5è., Carles Millán.

CATEGORIA VETERANS:
1er. Premi: Agustina Medina.

Aquest concurs, que assoleix la seva III edició, era organitzat com sempre per les vocalies de la U.E.C. d'El Prat de Turisme, Jovenils i Infants, i tots els premis foren cedits per bancs, caixes d'estalvi i comerços locals, els quals ja foren anunciats als programes murals que per tot El Prat notificaven llur celebració.

Encara ens arriba a temps de publicar una fotografia de l'estrena de «La guerra y el hombre», de Miralles, dirigida per Armand Aguirre. Així va quedar l'escenari, a punt que passés el senyor Alberich en els seus camions a recollir la porqueria. Hi ha hagut èxit de crítica i públic i a l'Armand potser se l'acudeixi tornar a muntar-la. No s'ho perdin!

30 DIES A EL PRAT

LOS TAURINOS PRATENSES CELEBRAN FIESTA CAMPERA

La escuela taurina «Los Victorinos», que regenta el novillero almadenense Pedro Velázquez, residente en nuestra población, ha comenzado ya sus clases en el presente año, con una fiesta campera en la localidad castellanense de Cati, en una placita propiedad del ganadero Nataniel Cervera.

«Los Victorinos» es efectivamente escuela taurina, por cuanto da cabida y acoge a cuantos «maletillas» y demás jóvenes están ansiosos por llegar a ser «alguien» en la fiesta de los toros. Se imparten en ella toda clase de enseñanzas taurinas sin costo alguno por parte de los alumnos, ya que que los gastos van a cargo de los componentes de la Peña.

Siguiendo con sus actividades digamos que el día cinco de este mes celebran una exposición fotográfica de la Peña en el Hogar la Sierra, propiedad de la Caja de Ahorros de la Rioja y Aragón, en Zaragoza, donde se halla ubicada la Peña taurina «El Graderío».

PAU VILA «TORRERO I», REJONEADOR

PABLO VILA EN EL CONSISTORIO TORRERO I EN EL RUEDO

Teniente de alcalde, rejoneador

● Es más difícil rejonear en el Ayuntamiento que en la plaza, afirma el concejal

por Pere Font

Si rejoneamos, la cornada es segura. Las jacas no tienen salida y estos anima-

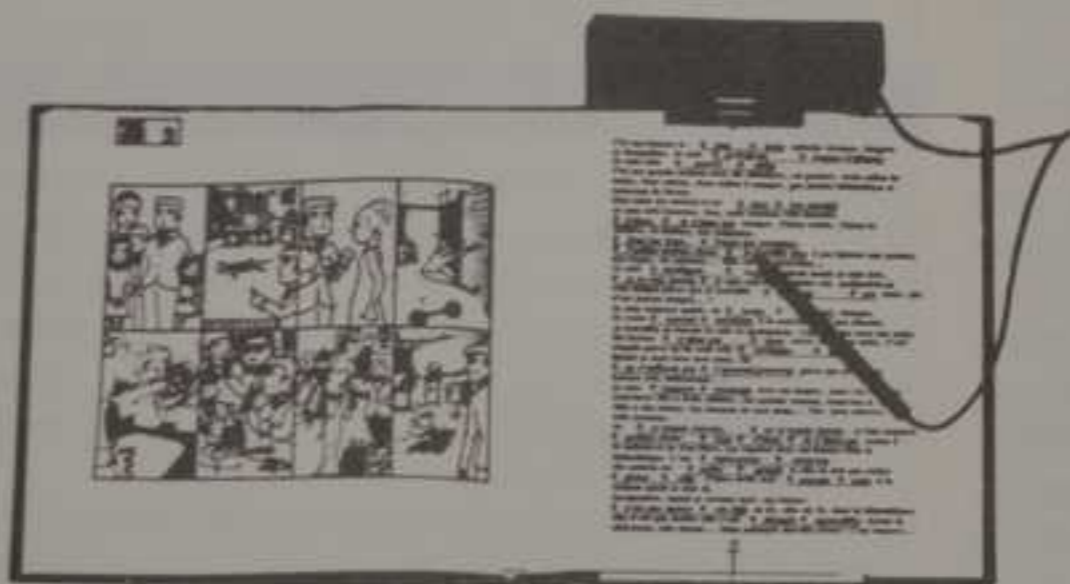
Pau Vila - Torrero I en el ruedo - no logra que la vacuilla embestiera a su toro resultaba difícil.

Por cierto, que hablando de toros hay que mencionar obligadamente la noticia de que el Teniente de Alcalde señor Pau Vilà salió días atrás a rejonear una vaquilla en un tentadero de Sant Cebrià de Villalta, dentro de una fiesta campera organizada por la Peña Rincón Taurino, la cual estuvo muy concurrida por aficionados pratenses.

La nota la dio el señor Vilà quien además declaró a un periodista de «Catalunya/eXpres» (recorte que reproducimos) que: «Es más difícil lidiar en el Ayuntamiento que aquí. Una cornada en el ruedo es fácilmente curable. En el consistorio, no», y añadió que «Es un forofo de la fiesta nacinal, ya que con ella puede hacerse también armonía y patria». Manifestando incluso que está dispuesto a rejonear en corridas de beneficencia.

«Por declarar —debió decirse el Teniente de Alcalde-torero— que no quede». Lo único que no pudo decir fue aquello de «más cornadas da el hambre». En este caso las cosas no fueron por ahí, ya que Pau Vilà se las vio y se las deseó para que la vaquilla embestiera.

ACADEMIA PRAT

PARVULARIO

MECANOGRAFIA

LABORATORIO

ELECTRONICO

DE IDIOMAS

AUXILIAR MERCANTIL

GRADUADO

ESCOLAR

Ignacio Iglesias, 65

EL PRAT

JORDI LLOPART EN MEJICO

Nos llegan noticias de nuestro atleta marchador desde tierras aztecas. ¡Quién lo diría! Méjico, nación vanguardista en lides atléticas. Allí se concentran atletas de todas las naciones y latitudes.

Centrándonos a lo que a nosotros particularmente nos interesa, en este caso la marcha atlética, digamos que el fruto recogido ha sido en gran parte debido a la consecuencia de las Pistas Atléticas Municipales enclavadas en la Zona Deportiva Sagnier. A pesar de ser cortas en vida, ya que sólo llevan tres temporadas en uso, se han batido cuatro récords absolutos nacionales, y se ha rozado una mejor marca mundial, concretamente los 5.000 m. marcha, por mediación del campeón olimpico y del mundo, el mejicano Daniel Bautista.

De ahí proviene este contacto que nos ha permitido enviar a nuestro atleta Jordi Llopart, a aquella nación. El entrenador de los mejicanos, el polaco Hausleber (nacionalizado mejicano), puso un especial interés en entrenar a Jordi, en quien vio una gran posibilidad de destacar en la especialidad. El contacto cuajó y ahora estamos a la espera de los resultados.

De la estancia en el Centro Deportivo Olimpico Mejicano, podemos decir que es a base de una rigida disciplina. Entrenamientos mañana y tarde, el primero a las 7 y el segundo a las 4 de la tarde. Recordemos que Méjico capital

Jordi marcha en cabeza, tras él el otro marchista local, José Marín, campeón actual de España.

El atleta local ha sido invitado oficialmente

se encuentra a una altura de unos 2.000 metros y que muchas de las sesiones que se realizan se hacen en la montaña, es decir, a alturas bastante superiores a la expresada, de ahí proviene en gran parte el éxito secreto de los atletas mejicanos y de ahí proviene que muchas naciones, entre ellas Italia y Francia, manden a dicha capital a sus atletas, donde además de la técnica desplegada por un gran equipo de entrenadores, tienen esta propina que para el organismo representa poder entrenar en las alturas en que ellos los efectúan.

SU PALMARES Y MARCAS

Campeón de España absoluto de 20 kms. marcha 1976	Madrid
Campeón Provincial absoluto de 20 kms. ruta 1977	El Prat
Sub-campeón de Catalunya de 20 kms. pista 1977	Granollers
Sub-campeón de España de 20 kms. pista 1977	Granollers
2.º clasificado «Gran Premio Internacional de Hospitalet 1977	Hospitalet
Vencedor de la Terrassa - La Mata en cuesta 12 kms. 1977	Terrassa
8.º clasificado de la Copa Lugano en San Remo Italia sobre 20 kms.	San Remo
Forma parte del Equipo de España en todas las competiciones internacionales sobre 20 kms.	

SUS MEJORES MARCAS ABSOLUTAS

5.000 m. 21'50"	El Prat	14/7/77
10.000 m. 42'01"8 (Record absoluto de España)	El Prat	14/7/77
20.000 m. (pista) 1 h. 35'59"8	Granollers	24/7/77
20.000 m. (ruta) 1 h. 31'34"	Hospitalet	17/4/77
30.000 m. (ruta) 2 h. 30'9"	Reus	20/2/77
50.000 m. (ruta) 4 h. 23'	Badalona	14/3/76

El día 5 de febrero debía actuar en Monterrey (Méjico), en una prueba sobre 20 kms. ruta con los atletas de Estados Unidos, Canadá, Méjico y Cuba y él como representante de España. Los resultados aún no los conocemos.

M. LL.

**GRAN EXPOSICION
DE MALETAS Y BOLSOS
DE VIAJE**

ARTICULOS **FONT** BOLSOS
PIEL-VIAJE **FONT** PARAGUAS

VEA LAS NOVEDADES
PRIMAVERA - VERANO

Federico Soler, 42
Teléf. 379 00 40

Si pronto ha de decir
«Sí, quiero...»

CONFIE SU REPORTAJE GRAFICO A:

FOTO PORTILLO

Casanovas, 14. El Prat

CRISTALERIA DEL PRAT
RODOLFO COSTA LARRUY

INSTALACIONES PARA OBRAS
Avda. del Canal, 152 - Teléf. 379 02 42

CUADROS, MOLDURAS
Y OBJETOS DE REGALO

Casanovas, 31 - Tel. 379 17 22

LA PISCINA MUNICIPAL ES BUIDA SOLA

Arriba a la nostra redacció la notícia que en aquests moments la pileta de la Piscina Municipal ha estat buidada per intentar resoldre les fugues d'aigua que la venien buidant poc a poc però amb gran eficiència. Això podria ésser una simple notícia si no tingués la seva pròpia història i si no fos que hi ha altres defectes a la referida piscina molt considerables: la taulada corredora que convertia la piscina local en «la única a Espanya descobrible» no funcionen des de fa dos anys i es dona el cas que a l'estiu cal utilitzar la calefacció per atemperar l'ambient, ja que el sol no hi entra, les canyeres de la conducció de l'aigua estan obstruïdes, els filtres com qui diu no han funcionat mai, les portes de sortida al solarium no s'obren pel rovell, com el mateix rovell dels marcs de ferro de les vidrieres petant als vidres causen greus accidents... Es dona el cas que només hi ha aigua calenta a la piscina, ja que només es compta amb una instal·lació i així ens permetem el luxe que en tirar la cadena dels waters baixa aigua calenta...

Dèiem que tot això té una història des del bon començ de la pròpia construcció de la piscina, que ja va ésser notícia quan fa cinc o sis mesos la Delegació d'Obres d'aleshores va obrir una investigació pels defectes constructius que portaven greus pèrdues a les arquitectures municipals, arribant-se a descobrir per l'informe dels propis tècnics de l'Ajuntament, que no s'havia complert el projecte en no pocs aspectes i sobretot en alguns que es referien a la qualitat de l'obra i els materials emprats. Ara la cosa està ens mans d'un peritatge tècnic col·legiat que pot donar molta llum al per què dels actuals problemes.

Però cal recordar que en un moment determinat va ésser denunciada la presència d'unes importants esclotxes a la base de la pileta, les quals la recorrien tot el llarg i, en certs punts, s'hi podia ficar el dit dins i tot. Això succeïa quan s'estava construint la pileta i va succeir que una «miraculosa» riuada va servir per justificar aquelles esclotxes dient que «era cosa de la inundació». L'Ajuntament va posar un altre mig milió de pessetes damunt la taula del concessionari de l'obra i es va fer un recobriment sobre la pileta esclotxada, malgrat l'advertiment que les esclotxes per aquest sistema tornarien a sortir. Aleshores es tractava de «tapar» (les esclotxes?) i ara es tracta de «destapar», perquè al cap i a la fi li costà els seus diners a l'Ajuntament o sigui que a tothom. Seguirem amb gran atenció el peritatge encarregat per l'Ajuntament...

Delta
LLOBREGAT

TEXSA

**Transportes y Suministros
para la Construcción**

IBERFEB

URALITA

PEDRO CAMPOY PARDO

DINTEL-Schiffon

ASADUR

CEMENTO

Avda. del Canal, 128
Teléfono 379 14 64

PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

ESPORT, 30 DIES

NATACION: BUEN FIN DE TEMPORADA

¿Plantel de futuros campeones?

El C. S. N. Prat ha finalizado la temporada con la victoria en el Campeonato de interclubes de invierno sobre el Reus Deportivo, el Sitges y el Gavá. Hay que destacar que la actuación de los alevines y el equipo femenino ha sido la base principal de esta victoria, lo que nos hace pensar que sube una buena promoción de nadadores bajo la batuta de su entrenador Antoni Subirana. A lo largo del año ha tenido una presencia victoriosa en las travesías disputadas. En el puerto de Tarragona ganó María-José García (juvenil) y Elena Subirana en infantil. Mientras que se daba la circunstancia de que el ganador absoluto de la prueba fue Fornés, actualmente en el C. N. L'Hospitalet, pero salido de nuestra piscina. En la Tortosa-Amposta de 15,5 Km. también María José García se impuso, mientras la I. Subirana quedaba en segundo lugar. Gramage, Pérez (Salvador), Senin, Justo García..., han obtenido excelentes clasificaciones.

En marcas, hay que destacar que Biarnès se ha situado en la marca exigida por los campeonatos de Cataluña, como antes lo obtuvo Joaquín Goñi, cuyas marcas en categoría de alevín no han sido rebasadas todavía.

En infantiles, los récords locales están en manos de S. Pérez, 400 m. croll; Gómez, en 200 m. croll; Rios, 100 m. crool. En los mayores, Senin domina los 100 m., García los 200, y Gramage los 400. En las féminas, Elena Subirana tiene todos los récords de croll en alevín e infantil. En las mayores, María José García también lo domina todo. Los mismos nombres dominan una buena parte de

las modalidades, salvo Josefina Ruiz en braza y Rosario Piqueras en espalda.

En abril dará comienzo el campeonato de interclubes de verano al cual llegan nuestros nadadores subiendo de grupo.

LOS DEL WATERPOLO SUBEN A TERCERA

Tras seis años de funcionamiento de nuestra piscina, hay que celebrar el ascenso de los waterpolistas de Tercera División tras vencer en la promoción al Natación Olot por 4 a 3 en la barcelonesa piscina de Sant Jordi. Felicidades a los Gramage, J. García, Manzanares, Yáñez, Montfort, Senin, Castañé, Cabrera, Ráfols y V. García, que han sido los autores de la proeza, los cuales fueron recibidos por el Consistorio que les hizo entrega de una placa conmemorativa.

Petanca CAMPEONES DE CATALUÑA

La dupla del Club Petanca Consuegra, compuesta por Ramón Gamir y Enrique Ruiz, representará a Cataluña en los próximos Campeonatos de España en Sevilla. Enhorabuena al Club. También ganó este Club el campeonato del 9.º grupo con los siguientes jugadores: Antonio Luna, Jesús Hueso, Javier Piñol, Ignacio García, Alejandro Domínguez, Arturo Nespereira, Miguel Fernández, Angel Delgado, Alfonso Pazo, Ricardo Marco, Eugenio Nielfas, Ramón Gamir, conquistando la copa de campeones de Liga.

COMIENZA LA LIGUILLA DE AEROMODELISMO

La nueva pista de aeromodelismo situada en la zona deportiva Zagnier ha permitido al club local que preside Jordi Rull organizar la primera liguilla local de aeromodelismo, que tendrá una veintena de participantes. El club recoge una veterana afición local, ya cuenta con cuarenta y tantos socios y las mejores perspectivas. ¡Adelante!

El aeromodelismo requiere unos conocimientos técnicos realmente importantes, pero su belleza atrae simpatías.

SE APROXIMA LA TEMPORADA DE VELA

La proximidad de la temporada estival nos invita a entrevistar a uno de los más veteranos regatistas locales; Joaquín Rovira nos ha contado cómo la afición nació en nuestro pueblo por los años 1935 y desde aquel velero que patroneaba Jaume Casanovas con la peculiaridad de que la embarcación estaba hecha de plancha de aluminio y era muy pequeña. Inmediatamente los Lladós, Rosell... empezaron a construirse ellos mismos sus patines a vela en madera con las dificultades propias del aprendizaje, ya que fácilmente «hacían aguas». La guerra civil hizo que no se reemprendieran estas actividades hasta el año 1946, en que aparecieron los primeros patines de competición de los Lladós, Barberá, Fanés..., a quienes pronto nos agregamos junto con los Dalmau, Cuadrat, Basilio, los hermanos Javier y Juanete Moragas, fundándose en 1948 la flota número 4 de Patines a Vela, luego convertida en el actual Club Náutico Prat, acudiéndose a todas las regatas que se organizaban en nuestra costa y a los propios Campeonatos de España de Benidorm... Podemos presumir de un brillante Campeón de España de Primera Categoría en la persona de Jaume Casanovas y otro de tercera que fue Daniel Gómez, continuador de la labor social emprendida por Lladós en el C. N. Prat.

«Más tarde —nos dice Rovira— ya fueron otras las embarcaciones a vela que compitieron por estas aguas, como el 470, el Vaurien, aunque lo que más ha abundado siempre ha sido el patín, porque es la embarcación mas segura y más manejable y sobre todo la más rápida. Preguntado por la actuali-

- Joaquín Rovira recuerda los tiempos heroicos del patín a vela
- Hoy, entre los clubs Náutico y Marítimo hay unos 80 patines

dad velística local, nos dice que «actualmente en El Prat hay unos 80 patines y a las competiciones suelen ir unos quince patrones». «De todas maneras —añade— nuestros Clubs Náuticos —ahora existe el Marítimo Prat junto al Golf— más que

clubs parecen almacenes de embarcaciones, porque ves muchos barcos pero no navegan ni el diez por ciento». Lamentación de un viejo luchador del patín que quisiera ver una mayor afición de la que existe. Todo se andará.

UNA PERDIDA PARA EL DEPORTE LOCAL

Nos llega a través del deporte el fallecimiento del industrial local Bernardo Calleja, quien era persona querida en otros muchos órdenes de la vida local, pero cuya pérdida no es de extrañar que sea lamentada especialmente por el sector deportivo que tuvo muy a menudo su protección.

Celso Dobaño Alonso

Ha fallecido a la edad de 63 años
Habiendo recibido los Santos Sacramentos
y la Bendición Apostólica

(E. P. D.)

Sus afligidos hijos, Celso y Manuel; hijas políticas, Inocencia Lázaro Porta y Rosa Bartolomé Flores; nietos, hermanos, sobrinos y demás familia, al participar a sus amigos y conocidos tan dolorosa pérdida le suplican un recuerdo en sus oraciones.

BALANCE POSITIVO DEL A. C. PRAT - MOBYLETTE

La actuación en conjunto ha sido bastante notable, ya que se han conseguido tres victorias por equipos, no obstante algunos corredores no han llegado a la altura que de ellos se esperaba, tales como Aracil, Sánchez, Martínez y Amor.

El corredor más brillante que hemos tenido ha sido sin ninguna duda Francisco Bellido, el cual en el transcurso del año 1977, se ha proclamado cinco veces Campeón de España, una en carretera y cuatro en pista, así como tercero en dos ocasiones más, en pista.

En cuanto a carretera, ha vencido en cuatro ocasiones, habiéndose clasificado también cuatro veces más en segunda posición, seis en tercera, por lo que no dudamos en calificarlo como el corredor catalán con más porvenir en el ciclismo actual.

Asimismo ha sido preseleccionado por la Federación Española de Ciclismo de cara a los próximos Campeonatos Mundiales que se tienen que celebrar en el próximo mes de agosto en Alemania.

Otro de los corredores destacados esta temporada ha sido Jaime Montaña, el cual a pesar de su corta edad, 16 años recién cumplidos, ha demostrado una clase y un temperamento ciclista, como pocas veces hemos podido observar.

No ha tenido victorias resonantes, pero sus clasificaciones siempre han estado dentro de una línea de superación.

El resto del equipo ha brillado poco, a pesar de que algunos de

Francisco Bellido, preseleccionado para los Mundiales y ha sido cinco veces Campeón de España.

ellos teníamos puestas nuestras ilusiones.

Nuestra Entidad, ha representado a la Federación Catalana de Ciclismo en las reuniones de pista que se han celebrado en Salamanca, Madrid, San Sebastián, Mataró, Lérida y Vendrell, dejando en todos estos velódromos constancia de que ha pasado un equipo potente y con muy buenas maneras de correr.

La formación del equipo para el año 1978 quedará de la siguiente forma, después de hacer los respectivos retoques e incorporar a nuevos valores.

JUVENILES: Jaime Montaña, Carmelo Nieto, Celestino Prieto, Francisco Clavero, Pedro Clavero.

AFICIONADOS DE 2.ª: Francisco Bellido, Luis Vila, Jaime Vilamajó, Jorge Olives, Francisco Martínez, Vicente Galindo.

ACTIVIDADES DESARROLLADAS POR LA A. C. PRAT DURANTE EL AÑO 1977

CAMPEONATO DE EXCURSIONISMO: 1.º Jaimé Augé, 145 puntos, 2.570 Km.; 2.º José M.º Roig, 130 puntos, 2.370 Km.; 3.º Javier Ráfols, 130 puntos, 2.305 Km.; 4.º Eduardo Martínez, 129 puntos, 2.340 Km.; 5.º Alberto Boch, 120 puntos, 2.125 Km., y hasta 32 clasificados.

PRUEBA SOCIAL: 1.º José Recio; 2.º Francisco Bellido; 3.º Antonio Moreno, y hasta 70 clasificados.

CAMPEONATO SOCIAL 1977: 1.º Esteban Fernández; 2.º Francisco Martínez; 3.º Rafael Amor, y hasta 25 clasificados. **CAMPEON SOCIAL:** Francisco Martínez.

CAMPAÑA PROMOCION EN PISTA, ORGANIZADA POR LA A. C. PRAT EN EL VELODROMO DE IGUALADA: Clasificación primera parte: 1.º Francisco Bellido. Clasificación individual: 1.º Francisco Bellido.

CARRERA DE FIESTA MAYOR: 1.º Francisco Bellido; 2.º Antonio Moreno, hasta 23 clasificados.

CARRERA DE CICLO-CROS: 1.º Ramón Medina; 2.º Antonio del Pino; 3.º José Sala, y hasta 19 clasificados.

El equipo de la A. C. Prat-Mobylette GAC ha participado en 43 carreras por carretera, veinte reuniones en pista, al margen de las pruebas en pista que ha representado a la F. C. C.

La A. C. Prat-Mobylette GAC ha aportado los corredores F. Bellido y F. Martínez a la selección catalana que nos ha representado en los Campeonatos de España en Pista Juvenil y Aficionado.

ACTUACION DEL EQUIPO DURANTE EL AÑO 1977

Este año, la A. C. Prat-Mobylette GAC contó con un equipo de Juveniles y Aficionados de 2.ª, siendo los integrantes del mismo los siguientes corredores:

AFICIONADOS DE 2.ª: Valentín Sánchez, Narciso Aracil, Mario del Rey, Esteban Fernández y Vicente Galindo.

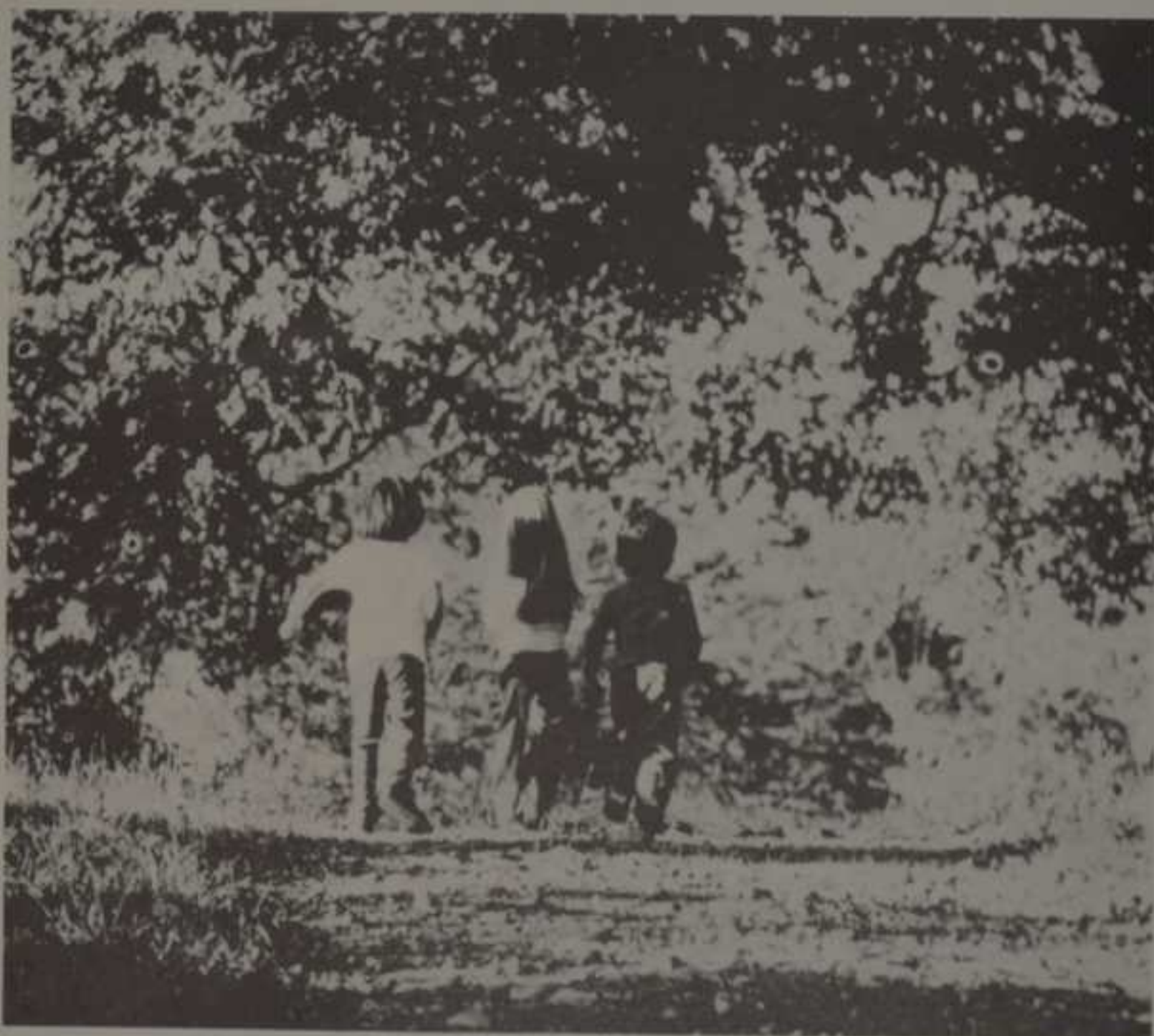
JUVENILES: Francisco Bellido, Francisco Martínez, Rafael Amor, Andrés Germán y Jaime Montaña.

Con posterioridad pasaron a la categoría de Aficionados de 2.ª Francisco Bellido y Francisco Martínez.

El equipo de la A. C. Prat - Mobylette.

Quasi cent anys de camí.

A.B.E. n.º 11291/2

Una continuada evolució
basada en la confiança que
hem sabut guanyar-nos dia a dia
amb esforç i dedicació

BANC DE SABADELL
pel camí del progrés